

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 30 marca 1989 r.

Nr 17

TREŚĆ:

Poz.:

USTAWA

92 — z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle 293

UMOWA MIĘDZYNARODOWA

93 — Konwencja o ochronie fizycznej materiałów jądrowych wraz z załącznikami I i II, otwarta do podpisu w Wiedniu i w Nowym Jorku w dniu 3 marca 1980 r. 296

94 — Oświadczenie rządowe z dnia 3 marca 1989 r. w sprawie wejścia w życie Konwencji o ochronie fizycznej materiałów jądrowych wraz z załącznikami I i II, otwartej do podpisu w Wiedniu i w Nowym Jorku w dniu 3 marca 1980 r. 296

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

95 — z dnia 16 marca 1989 r. w sprawie wykazu przedsiębiorstw państwowych oraz innych państwowych jednostek organizacyjnych podlegających zgrupowaniu we Wspólnocie Energetyki i Węgla Brunatnego 297

96 — z dnia 22 marca 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie praktyk studenckich robotniczych i zawodowych 299

ROZPORZĄDZENIA:

97 — Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 marca 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad finansowania i przyznawania świadczeń z Państwowego Funduszu Aktywizacji Zawodowej 300

98 — Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 marca 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków użycia środków przymusu bezpośredniego przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej 301

OBWIESZCZENIE

99 — Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 28 lutego 1989 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 12 lipca 1984 r. o planowaniu przestrzennym 301

92

USTAWA

z dnia 22 marca 1989 r.

o rzemiośle.

Potwierdzając istotne znaczenie rzemiosła dla rozwoju gospodarki i kultury narodowej, jego trwałe miejsce w gospodarce socjalistycznej, równorzędne z pozostałymi rodzajami działalności gospodarczej warunki działania, stanowi się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Osoby fizyczne wykonujące działalność gospodarczą na podstawie ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 41, poz. 324) mogą prowadzić tę działalność, z zachowaniem warunków określonych w niniejszej ustawie. Działalność takich osób zaliczana jest do rzemiosła.

Art. 2. 1. Rzemiosłem jest zawodowe wykonywanie działalności gospodarczej przez osobę fizyczną lub spółkę cywilną osób fizycznych, z udziałem kwalifikowanej pracy własnej, w imieniu własnym tej osoby i na jej rachunek, przy zatrudnieniu do 15 pracowników najemnych — zwaną dalej rzemieślnikiem.

2. Rzemieślnik uzyskuje status rzemieślnika cechowego, jeżeli zgłosi deklarację o przyjęcie i zostanie przyjęty do organizacji samorządu rzemiosła.

3. Za zgodą organizacji samorządu rzemiosła jej członkami mogą być na czas określony także inne osoby fizyczne lub spółki cywilne osób fizycznych nie spełniające warunków w zakresie kwalifikacji i zatrudnienia określonych w ust. 1.

4. Do rzemiosła nie zalicza się działalności: handlowej, gastronomicznej, transportowej, usług hotelarskich, usług świadczonych w wykonywaniu wolnych zawodów, usług leczniczych oraz działalności wytwórczej i usługowej artystów plastyków i fotografików.

5. Do liczby pracowników określonych w ust. 1 nie wlicza się:

- 1) emerytów i rencistów,
- 2) pracowników nie zatrudnionych bezpośrednio przy produkcji lub świadczeniu usług,
- 3) uczniów,
- 4) członków rodziny pozostających we wspólnym z rzemieślnikiem gospodarstwie domowym.

Art. 3. 1. Dowodami kwalifikacji zawodowych rzemieślnika są:

- 1) dyplom lub świadectwo ukończenia wyższej, średniej lub zasadniczej szkoły o profilu technicznym bądź artystycznym w zawodzie (kierunku) odpowiadającym dziedzinie wykonywanego rzemiosła,
- 2) dyplom mistrza w zawodzie odpowiadającym danemu rodzajowi rzemiosła,
- 3) świadectwo czeladnicze albo tytuł robotnika wykwalifikowanego w zawodzie odpowiadającym danemu rodzajowi rzemiosła.

2. Rzemieślnik obowiązany jest wykazać się innymi dowodami kwalifikacji zawodowych niż określone w ust. 1, jeżeli z przepisów odrębnych ustaw wynika obowiązek posiadania takich kwalifikacji.

3. Dyplomy mistrza i świadectwa czeladnicze mogą być wydawane przez izby rzemieślnicze osobom, które złożyły stosowne egzaminy przed komisjami egzaminacyjnymi izb rzemieślniczych.

4. Zasady powoływania komisji egzaminacyjnych, sposób przeprowadzania egzaminów, wzory dyplomów i świadectw czeladniczych oraz zasady nauki w zakładach rzemieślniczych osób dorosłych określa Związek Rzemiosła Polskiego po porozumieniu z Ministrem Edukacji Narodowej.

Rozdział 2

Podstawowe prawa i obowiązki rzemieślnika

Art. 4. 1. Rzemieślnik ma prawo:

- 1) dobrowolnego zrzeszania się w cechach i spółdzielniach rzemiosła,
- 2) wybierać i być wybieranym do organów samorządu rzemiosła,
- 3) korzystać z uproszczonych (zryczałtowanych) form opodatkowania oraz zwolnień i ulg podatkowych na zasadach powszechnie obowiązujących podmioty gospodarcze.

2. W przypadku śmierci rzemieślnika współmałżonek pozostający do chwili śmierci na utrzymaniu rzemieślnika oraz małoletni zstępni mają prawo nadal wykonywać rzemiosło w warunkach i na zasadach obowiązujących rzemieślnika.

3. Na rachunek zstępnych rzemiosło może być wykonywane przez ustawowego opiekuna do czasu osiągnięcia przez nich pełnoletności lub ukończenia nauki w szkołach średnich lub wyższych.

4. Uprawnienia, o których mowa w ust. 2, przysługują także pozostającym na utrzymaniu rzemieślnika do chwili jego śmierci pełnoletnim zstępnym pobierającym naukę w szkołach ponadpodstawowych lub wyższych przez okres pobierania przez nich nauki w tych szkołach.

5. W przypadkach gdy dany rodzaj rzemiosła może być wykonywany wyłącznie po wykazaniu się przez rzemieślnika dowodami kwalifikacji, o których mowa w art. 3 ust. 2 ustawy o działalności gospodarczej, współmałżonek lub zstępni, o których mowa w ust. 3 i 4, prowadzą działalność za pośrednictwem osoby posiadającej wymagane kwalifikacje.

Art. 5. 1. Rzemieślnik jest obowiązany przestrzegać zasad etyki i godności zawodowej.

2. Szczegółowe zasady etyki zawodowej i rzetelnego wykonywania rzemiosła cechowego określa samorząd rzemiosła.

Art. 6. 1. Rzemieślnicy cechowi podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie zasad etyki zawodowej i rzetelnego wykonywania rzemiosła.

2. Zasady odpowiedzialności dyscyplinarnej i tryb postępowania dyscyplinarnego określają statuty organizacji samorządu rzemiosła.

Rozdział 3

Samorząd rzemiosła

Art. 7. 1. Tworzy się samorząd zawodowy rzemiosła, zwany dalej „samorządem”, będący związkiem pracodawców.

2. Samorząd rzemiosła jest niezależny w wykonywaniu swych zadań i podlega tylko przepisom prawa.

3. Organizacjami samorządu rzemiosła są:

- 1) cechy,
- 2) spółdzielnie rzemieślnicze,
- 3) izby rzemieślnicze,
- 4) Związek Rzemiosła Polskiego,
- 5) inne jednostki tworzone przez organizacje wymienione w pkt 1—4.

4. Organizacje samorządu rzemiosła tworzone są z inicjatywy członków na zasadzie dobrowolnej przynależności.

5. Do zadań samorządu należy w szczególności rozwijanie działalności społeczno-gospodarczej rzemiosła, udzielanie pomocy zrzeszonym w organizacjach samorządowych rzemieślnikom, zwłaszcza wykonującym tradycyjne rzemiosła wymagające manualnych umiejętności, reprezentowanie ich interesów wobec organów władzy i administracji państwowej oraz organizacji społecznych i gospodarczych, a także uczestniczenie w realizacji zadań systemu oświaty i wychowania w celu zapewnienia wykwalifikowanych kadr dla rzemiosła.

Art. 8. Organizacje samorządu rzemiosła wymienione w art. 7 ust. 3 pkt 1—4 mają osobowość prawną.

Art. 9. 1. Cechy są społeczno-zawodowymi i gospodarczymi organizacjami zrzeszającymi — z uwzględnieniem zasady dobrowolności — osoby wymienione w art. 2 ust. 2 wykonujące rzemiosło.

2. Podstawowym zadaniem cechu jest w szczególności utrwalanie więzi środowiskowych, postaw zgodnych z zasadami etyki i godności zawodu, a także prowadzenie na rzecz członków działalności społeczno-organizacyjnej, kulturalnej, oświatowej i gospodarczej, a także reprezentowanie interesów członków wobec organów administracji i sądów.

Art. 10. 1. Spółdzielnie rzemieślnicze jako organizacje rzemiosła działają na zasadach określonych w przepisach Prawa spółdzielczego.

2. Zadaniem spółdzielni rzemieślniczych jest w szczególności organizowanie działalności usługowej i wytwórczej rzemiosła, udzielanie pomocy członkom w wykonywaniu ich zadań oraz prowadzenie własnej działalności gospodarczej i społeczno-wychowawczej.

Art. 11. 1. Izby rzemieślnicze są społeczno-zawodowymi organizacjami zrzeszającymi na zasadzie dobrowolności cechy i spółdzielnie rzemieślnicze oraz inne jednostki określone w art. 7 ust. 3 pkt 5.

2. Podstawowym zadaniem izb rzemieślniczych jest w szczególności reprezentowanie zrzeszonych organizacji wobec organów administracji i instytucji, udzielanie im pomocy instruktażowo-doradczej oraz przeprowadzanie egzaminów kwalifikacyjnych.

3. Izby rzemieślnicze są uprawnione do potwierdzania egzaminów kwalifikacyjnych świadectwami i dyplomami oraz do opatrywania ich pieczęcią z godłem Państwa.

Art. 12. 1. Organizacje samorządu rzemiosła wymienione w art. 7 ust. 3 pkt 1—3 mogą powołać ogólnopolską reprezentację, zwaną „Związek Rzemiosła Polskiego”.

2. W Związku Rzemiosła Polskiego mogą się zrzeszać spółdzielnie rzemieślnicze, izby rzemieślnicze, cechy o zasięgu ogólnopolskim i inne jednostki określone w art. 7 ust. 3 pkt 5.

3. Związek Rzemiosła Polskiego może być utworzony z inicjatywy co najmniej 10 organizacji samorządu rzemiosła, wymienionych w art. 7 ust. 3 pkt 2 i 3, oraz cechów ogólnopolskich, które zadeklarują członkostwo w tym związku w drodze uchwał walnych zgromadzeń.

4. Podstawowym zadaniem Związku jest zapewnienie zrzeszonym w nim organizacjom pomocy w realizacji zadań statutowych, rozwijanie działalności społeczno-zawodowej oraz reprezentowanie interesów rzemiosła w kraju i za granicą.

5. Związkowi przysługują uprawnienia centralnego związku spółdzielczego przewidziane w ustawie — Prawo spółdzielcze w stosunku do zrzeszonych w nim spółdzielni.

Art. 13. Zadania organizacji rzemieślniczych, ich ustroj, stosunki prawne członków ustalane są w statutach uchwalanych przez zjazdy i walne zgromadzenia tych organizacji.

Art. 14. Zasady gospodarki finansowej organizacji rzemiosła oraz zasady wynagradzania zatrudnionych w nich pracowników określają walne zgromadzenia (zjazdy delegatów) tych organizacji, jeżeli inne przepisy nie stanowią inaczej.

Rozdział 4

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 15. 1. Działające w dniu wejścia w życie ustawy cechy, izby rzemieślnicze i Centralny Związek Rzemiosła ulegają przekształceniu lub likwidacji stosownie do wymogów określonych w art. 6 i 49 ustawy o działalności gospodarczej lub niniejszej ustawy.

2. Podstawę przekształcenia bądź likwidacji dotychczasowych organizacji rzemiosła stanowi uchwała walnego zgromadzenia lub odpowiednio zjazdu delegatów, powzięta w trybie przewidzianym dla dokonywania zmian statutów.

3. Majątek i zobowiązania cechów, izb rzemieślniczych i Centralnego Związku Rzemiosła przechodzą odpowiednio na nowe organizacje z dniem ich przekształcenia.

4. Pracownicy zatrudnieni dotychczas w cechach, izbach rzemieślniczych i Centralnym Związku Rzemiosła stają się pracownikami przekształconych organizacji.

Art. 16. Cechy i izby rzemieślnicze mogą być tworzone w trybie inicjatyw założycielskich lub w drodze podziału istniejących organizacji pod warunkiem zapewnienia samodzielności finansowej.

Art. 17. 1. Podstawą utworzenia cechu w trybie inicjatywy założycielskiej jest uchwalenie statutu cechu odpowiadającego wymogom określonym w art. 16 przez co najmniej 10 członków założycieli.

2. Podstawą utworzenia cechu w trybie podziału jest uchwała walnego zgromadzenia cechu podlegającego podziałowi, powzięta w trybie określonym w statucie, zawierająca postanowienia o zasadach podziału z uwzględnieniem podziału składników majątkowych oraz praw i zobowiązań cechu podlegającego podziałowi.

Art. 18. Przepisy art. 17 mają odpowiednio zastosowanie do izb rzemieślniczych, z tym że liczba członków założycieli (cechów) wynosi co najmniej 5.

Art. 19. 1. Cechy rzemieślnicze, izby rzemieślnicze i Związek Rzemiosła Polskiego składają wnioski o rejestrację do właściwego sądu rejestrowego.

2. Sądem rejestrowym jest dla:

- 1) cechów — sąd rejonowy właściwy dla siedziby cechu,
- 2) izb rzemieślniczej — sąd wojewódzki właściwy dla siedziby izby,
- 3) Związku Rzemiosła Polskiego — Sąd Wojewódzki dla Miasta Stołecznego Warszawy.

3. Z chwilą wpisania do rejestru organizacje wymienione w ust. 1 uzyskują osobowość prawną i mogą rozpocząć swą działalność.

4. Minister Sprawiedliwości, w drodze rozporządzenia, określi wzory i sposób prowadzenia rejestrów cechów, izb rzemieślniczych i Związku Rzemiosła Polskiego.

Art. 20. 1. Organizacje rzemiosła, o których mowa w art. 15, przechodzą w stan likwidacji na podstawie uchwał walnych zgromadzeń lub odpowiednio uchwał zjazdów delegatów, powziętych w trybie przewidzianym w statucie.

2. Uchwała o likwidacji, o której mowa w ust. 1, określa zasady i tryb postępowania likwidacyjnego i wskazuje inną organizację rzemiosła, która przejmie majątek likwidowanej organizacji.

Art. 21. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 maja 1989 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. K. Barcikowski
Sekretarz Rady Państwa: Z. Surowiec

93

KONWENCJA

o ochronie fizycznej materiałów jądrowych wraz załącznikami I i II,

otwarta do podpisu w Wiedniu i w Nowym Jorku w dniu 3 marca 1980 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 3 marca 1980 r. została otwarta do podpisu w Wiedniu i w Nowym Jorku Konwencja o ochronie fizycznej materiałów jądrowych wraz z załącznikami I i II.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją i załącznikami, Rada Państwa uznała je i uznaje za słuszne, z zastrzeżeniem, że Polska Rzeczpospolita Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami art. 17 ust. 2 tej konwencji; oświadcza, że są one przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone, oraz przyrzeka, że będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie dnia 8 września 1983 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Olszowski**(Tekst konwencji zawiera załącznik do niniejszego numeru)*

94

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 3 marca 1989 r.

w sprawie wejścia w życie Konwencji o ochronie fizycznej materiałów jądrowych wraz z załącznikami I i II, otwartej do podpisu w Wiedniu i w Nowym Jorku w dniu 3 marca 1980 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 19 ust. 1 Konwencji o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, otwartej do podpisu w Wiedniu i w Nowym Jorku w dniu 3 marca 1980 r., konwencja ta wraz z załącznikami I i II weszła w życie dnia 8 lutego 1987 r.

Dokument ratyfikacyjny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej do powyższej konwencji, zawierający zastrzeżenie, że Polska Rzeczpospolita Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami art. 17 ust. 2 tej konwencji, został złożony, zgodnie z jej art. 18 ust. 5, Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej dnia 5 października 1983 r. Konwencja weszła w życie w stosunku do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej dnia 8 lutego 1987 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że zgodnie z art. 19 wymienionej konwencji następujące państwa stały się jej stronami, składając dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia w niżej podanych datach:

Szwecja	1980-08-01
Niemiecka Republika Demokratyczna	1981-02-05
Filipiny	1981-09-22
Republika Korei	1982-04-07
Czechosłowacja	1982-04-23
Stany Zjednoczone Ameryki	1982-12-13

Związek Radziecki	1983-05-25
Bułgaria	1984-04-10
Węgry	1984-05-04
Paragwaj	1985-02-06
Turcja	1985-02-27
Gwatemala	1985-04-23
Norwegia	1985-08-15
Brazylia	1985-10-17
Kanada	1986-03-21
Jugosławia	1986-05-14
Mongolia	1986-05-28
Indonezja	1986-11-05
Liechtenstein	1986-11-25
Szwajcaria	1987-01-09
Australia	1987-09-22
Meksyk	1988-04-04
Japonia	1988-10-28
Austria	1988-12-22
Chiny	1989-01-10

Ponadto podaje się do wiadomości, że informacje o państwach, które w datach późniejszych staną się stronami powyższej konwencji, można uzyskać w Departamencie Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: *T. Olechowski*

95

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 marca 1989 r.

w sprawie wykazu przedsiębiorstw państwowych oraz innych państwowych jednostek organizacyjnych podlegających zgrupowaniu we Wspólnocie Energetyki i Węgla Brunatnego.

Na podstawie art. 1 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 23 października 1987 r. o utworzeniu Wspólnoty Energetyki i Węgla Brunatnego (Dz. U. Nr 33, poz. 184) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wykaz przedsiębiorstw państwowych oraz innych państwowych jednostek organizacyjnych podlegających zgrupowaniu we Wspólnocie Energetyki i Węgla Brunatnego, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 stycznia 1988 r. w sprawie wykazu przedsiębiorstw państwowych oraz innych państwowych jednostek organizacyjnych podlegających zgrupowaniu we Wspólnocie Energetyki i Węgla Brunatnego (Dz. U. Nr 4, poz. 31).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *M. F. Rakowski*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 marca 1989 r. (poz. 95)

WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW PAŃSTWOWYCH ORAZ INNYCH PAŃSTWOWYCH JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH PODLEGAJĄCYCH ZGRUPOWANIU WE WSPÓLNOTCIE ENERGETYKI I WĘGLA BRUNATNEGO

1. Zakład Energetyczny „Warszawa-Miasto” w Warszawie,
2. Zakład Energetyczny „Warszawa-Teren” w Warszawie,
3. Zakład Energetyczny „Łódź-Miasto” w Łodzi,
4. Zakład Energetyczny „Łódź-Teren” w Łodzi,
5. Zakład Energetyczny „Płock” w Płocku,
6. Zakład Energetyczny „Białystok” w Białymstoku,
7. Elektrownia „Bełchatów” w Rogowcu,
8. Zespół Elektrowni „Ostrołęka” w Ostrołęce,
9. Zespół Elektrociepłowni im. W. Lenina w Łodzi,
10. Zespół Elektrociepłowni „Warszawa” w Warszawie,
11. Zakłady Remontowe Energetyki „Warszawa” w Warszawie,
12. Zakład Wykonawstwa Sieci Elektrycznych „Białystok” w Białymstoku,
13. Zakład Wykonawstwa Sieci Elektrycznych „Łódź” w Łodzi,
14. Zakład Wykonawstwa Sieci Elektrycznych „Pruszków” w Pruszkowie,
15. Zakład Energetyczny „Wrocław” we Wrocławiu,
16. Zakład Energetyczny „Wałbrzych” w Wałbrzychu,
17. Zakład Energetyczny „Jelenia Góra” w Jeleniej Górze,
18. Zakład Energetyczny „Legnica” w Legnicy,
19. Zakład Energetyczny „Poznań” w Poznaniu,
20. Zakład Energetyczny „Gorzów” w Gorzowie Wlkp.,
21. Zakład Energetyczny „Szczecin” w Szczecinie,
22. Zakład Energetyczny „Kalisz” w Kaliszu,
23. Zakład Energetyczny „Zielona Góra” w Zielonej Górze,
24. Zespół Elektrowni „Pątnów—Adamów—Konin” w Koninie,
25. Zespół Elektrowni „Dolna Odra” w Nowym Czarnowie,
26. Elektrownia „Turów” w Bogatyni,
27. Zespół Elektrociepłowni „Wrocław” we Wrocławiu,
28. Zespół Elektrociepłowni „Poznań” w Poznaniu,
29. Zakłady Remontowe Energetyki „Wrocław” we Wrocławiu,
30. Zakłady Produkcyjno-Remontowe Energetyki „Wrocław” we Wrocławiu,

31. Zakłady Produkcyjno-Remontowe Energetyki „Poznań” w Poznaniu,
32. Zakład Wykonawstwa Sieci Elektrycznych „Wrocław” we Wrocławiu,
33. Zakład Wykonawstwa Sieci Elektrycznych „Poznań” w Poznaniu,
34. Zakład Wykonawstwa Sieci Elektrycznych „Gorzów” w Gorzowie Wlkp.,
35. Zakład Energetyczny „Gdańsk” w Gdańsku,
36. Zakład Energetyczny „Słupsk” w Słupsku,
37. Zakład Energetyczny „Koszalin” w Koszalinie,
38. Zakład Energetyczny „Olsztyn” w Olsztynie,
39. Zakład Energetyczny „Bydgoszcz” w Bydgoszczy,
40. Zakład Energetyczny „Toruń” w Toruniu,
41. Zakład Energetyczny „Elbląg” w Elblągu,
42. Elektrownia Jądrowa „Żarnowiec” w budowie w Kartoszynie,
43. Zespół Elektrociepłowni „Gdańsk” w Gdańsku,
44. Zespół Elektrociepłowni „Bydgoszcz” w Bydgoszczy,
45. Elektrownia Szczytowo-Pompowa „Żarnowiec” w Nadolu,
46. Zakłady Remontowe Energetyki „Gdańsk” w Gdańsku,
47. Zakład Robót Hydrotechnicznych i Budowlanych Energetyki „Straszyn” w Straszynie,
48. Zakład Wykonawstwa Sieci Elektrycznych „Słupsk” w Słupsku,
49. Zakład Wykonawstwa Sieci Elektrycznych „Toruń” w Toruniu,
50. Zakład Energetyczny „Lublin” w Lublinie,
51. Zakład Energetyczny „Skarżysko-Kamienna” w Skarżysku-Kamiennej,
52. Zakład Energetyczny „Rzeszów” w Rzeszowie,
53. Zakład Energetyczny „Zamość” w Zamościu,
54. Elektrownia „Kozienice” w Świerżach Górnych,
55. Elektrownia im. T. Kościuszki w Połańcu,
56. Elektrownia „Stalowa Wola” w Stalowej Woli,
57. Zakłady Remontowe Energetyki „Lublin” w Lublinie,
58. Zakłady Produkcyjno-Remontowe Energetyki „Radom” w Radomiu,
59. Zakład Wykonawstwa Sieci Elektrycznych „Rzeszów” w Rzeszowie,
60. Zakład Wykonawstwa Sieci Elektrycznych „Kielce” w Kielcach,
61. Zakłady Budowlano-Transportowe Energetyki „Radom” w Radomiu,
62. Zakład Usług Technicznych Energetyki „Radom” w Radomiu,
63. Zakłady Produkcyjno-Remontowe Energetyki „Jedlicze” w Jedliczu,
64. Zakład Energetyczny „Będzin” w Będzinie,
65. Zakład Energetyczny „Gliwice” w Gliwicach,
66. Zakład Energetyczny „Częstochowa” w Częstochowie,
67. Zakład Energetyczny „Kraków” w Krakowie,
68. Zakład Energetyczny „Bielsko-Biała” w Bielsku-Białej,
69. Zakład Energetyczny „Opole” w Opolu,
70. Zakład Energetyczny „Tarnów” w Tarnowie,
71. Elektrownia „Rybnik” w Wielopolu,
72. Elektrownia „Łagisza” w Będzinie,
73. Elektrownia „Siersza” w Trzebini,
74. Elektrownia „Opole” w budowie w Brzeziu,
75. Elektrownia „Łaziska” w Łaziskach Górnych,
76. Elektrownia „Jaworzno III” w Jaworznie,
77. Elektrociepłownia „Kraków-Łęg” w Krakowie,
78. Zespół Elektrociepłowni „Bielsko-Biała” w Bielsku-Białej,
79. Zespół Elektrociepłowni „Katowice” w Katowicach,
80. Zespół Elektrowni Wodnych „Porąbka-Żar” w Międzybrodziu,
81. Elektrownia „Skawina” w Skawinie,
82. Elektrownia „Blachownia” w Blachowni,
83. Zakłady Remontowe Energetyki „Katowice” w Katowicach,
84. Zakłady Remontowe Energetyki „Kraków” w Krakowie,
85. Zakład Remontowo-Budowlany Energetyki „Łaziska Górne” w Łaziskach Górnych,
86. Zakłady Produkcyjno-Remontowe Energetyki „Lubliniec” w Lublińcu,
87. Zakład Informatyki, Automatyki i Doskonalenia Zawodowego w Bielsku-Białej,
88. Zakład Wykonawstwa Sieci Elektrycznych „Kraków” w Krakowie,
89. Zakład Wykonawstwa Sieci Elektrycznych „Nysa” w Nysie,
90. Kopalnia Węgla Brunatnego „Turów” w Bogatyni,
91. Kopalnia Węgla Brunatnego „Konin” w Kleczewie,
92. Kopalnia Węgla Brunatnego „Adamów” w Turku,
93. Kopalnia Węgla Brunatnego „Bełchatów” w Rogowcu,
94. Fabryka Urządzeń Górnictwa Odkrywkowego „Fugo” w Koninie,
95. Fabryka Maszyn Górnictwa Odkrywkowego „Fama-go” w Zgorzelcu,

96. Zakład Górniczego Wykonawstwa Budowlano-Montażowego „Megabud” we Wrocławiu, 97. Zakład Robót Górniczych, Odwodnieniowych i Re-kulturywacyjnych we Wrocławiu, 98. Centralny Ośrodek Badawczo-Projektowy Górnictwa Odkrywkowego „Poltegor” we Wrocławiu, 99. Główne Biuro Studiów i Projektów Energetycznych „Energoprojekt” w Warszawie, 100. Zakłady Pomiarowo-Badawcze Energetyki „Energopomiar” w Gliwicach, 101. Centrum Naukowo-Produkcyjne Automatyki Energetycznej „IASE” we Wrocławiu, 102. Instytut Energetyki w Warszawie,	103. Instytut Automatyki Systemów Energetycznych we Wrocławiu, 104. Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Gospodarki Remontowej Energetyki we Wrocławiu, 105. Centrum Informatyki Energetyki w Warszawie, 106. Centrala Zaopatrzenia Energetyki i Węgla Brunatnego w Warszawie, 107. Przedsiębiorstwo Budownictwa Elektroenergetycznego „Elbud” w Krakowie, 108. Bełchatowskie Zakłady Przemysłu Gumowego „Stomil” w Rogowcu, 109. Zakład Usług Technicznych w Bydgoszczy, 110. Ośrodek Wczasowo-Leczniczy „Węgiel Brunatny” w Kołobrzegu.

96

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 marca 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie praktyk studenckich robotniczych i zawodowych.

Na podstawie art. 104 ustawy z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 201, z 1987 r. Nr 22, poz. 128 oraz z 1989 r. Nr 4, poz. 24 i Nr 6, poz. 33) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 1 grudnia 1986 r. w sprawie praktyk studenckich robotniczych i zawodowych (Dz. U. z 1987 r. Nr 1, poz. 1) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. 1. Studenci studiów dziennych, zwani dalej „studentami”, odbywają praktyki studenckie robotnicze i zawodowe, określone w planach studiów.

2. Części praktyki studenckiej robotniczej, o której mowa w § 4 ust. 2, nie odbywają studenci, którzy zaliczyli I rok studiów w systemie studiów zaocznych, wieczorowych lub eksternistycznych albo odbyli zasadniczą służbę wojskową, zasadniczą służbę w obronie cywilnej, służbę w formacjach uzbrojonych nie wchodzących w skład sił zbrojnych, służbę zastępczą, a także zastępczą służbę poborowych, oraz studenci, którzy przed rozpoczęciem studiów pracowali co najmniej 6 miesięcy w jednostkach gospodarki będących osobami prawnymi.”;

2) w § 3 w ust. 2 wyraz „fizycznej” skreśla się;

3) w § 4:

a) ust. 1 skreśla się,

b) w ust. 2 wyrazy „4 tygodnie” zastępuje się wyrazami „do 4 tygodni”,

c) w ust. 3 wyrazy „o 8 tygodni” zastępuje się wyrazami „do 8 tygodni”,

d) w ust. 5 wyraz „czterotygodniowym” skreśla się;

4) w § 5 w ust. 1 i w ust. 3 w pkt 1 wyraz „fizycznej” skreśla się;

5) w § 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Praktyki robotnicze są odbywane na podstawie umowy o pracę na czas określony lub umowy zlecenia zawartej przez studenta z uspołecznionym zakładem pracy.”;

6) w § 11 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) środki na pokrycie kosztów utrzymania w wysokości kosztów całodziennego wyżywienia w stołówce studenckiej za każdy dzień odbywania praktyki.”;

7) § 17 otrzymuje brzmienie:

„§ 17. 1. Kierownik praktyk studenckich robotniczych i kierownik praktyk studenckich zawodowych otrzymują za okres trwania praktyki ryczałt w wysokości ustalonej przez rektora szkoły wyższej, z tym że ry-

czałt nie może być większy od najniższego miesięcznego wynagrodzenia pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy.

2. Ryczałt nie przysługuje, jeżeli rektor szkoły wyższej obniżył na podstawie odrębnych przepisów kierownikowi, o którym mowa w ust. 1, obowiązkowy wymiar zajęć dydaktycznych z tytułu pełnienia funkcji kierownika.";

8) użyte w różnych przypadkach określenia: „Minister Górnictwa i Energetyki”, „Minister Pracy, Płac

i Spraw Socjalnych”, „Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego” i „Minister — Kierownik Urzędu Gospodarki Morskiej” zastępuje się odpowiednio użytymi w tych samych przypadkach określeniami: „Minister Przemysłu”, „Minister Pracy i Polityki Socjalnej”, „Minister Edukacji Narodowej” i „Minister Transportu, Żeglugi i Łączności”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. I. Sekuła

97

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 22 marca 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad finansowania i przyznawania świadczeń z Państwowego Funduszu Aktywizacji Zawodowej.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 29 grudnia 1983 r. o Państwowym Funduszu Aktywizacji Zawodowej (Dz. U. Nr 75, poz. 334 i z 1985 r. Nr 37, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 25 kwietnia 1984 r. w sprawie szczegółowych zasad finansowania i przyznawania świadczeń z Państwowego Funduszu Aktywizacji Zawodowej (Dz. U. Nr 27, poz. 140) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) „likwidacja przedsiębiorstwa” — likwidację przedsiębiorstwa państwowego, dokonaną na podstawie art. 1 pkt 2 lit. c) ustawy z dnia 11 maja 1988 r. o nadzwyczajnych uprawnieniach i upoważnieniach dla Rady Ministrów (Dz. U. Nr 13, poz. 98) oraz art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 24 lutego 1989 r. o niektórych warunkach konsolidacji gospodarki narodowej oraz zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 10, poz. 57)”;

- 2) w § 9 w ust. 2 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) osób, z którymi stosunek pracy został rozwiązany w związku z likwidacją przedsiębiorstwa”;

- 3) w § 10 w ust. 3 po wyrazach „z powodu” dodaje się wyrazy „likwidacji przedsiębiorstwa lub”;

- 4) w § 16:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osobom czasowo pozostającym bez pracy, które w ostatnich trzech latach przepracowały w uspołecznionych zakładach pracy łącznie co najmniej 24 miesiące, przysługuje zasiłek w wysokości 50% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pobieranego w ostatnim uspołecznionym zakładzie pracy. Zasiłek ten, z zastrzeżeniem ust. 3, nie może być niższy od najniższego wynagrodzenia i nie może przekra-

zać wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce uspołecznionej osiągniętego w roku poprzednim, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej „Monitor Polski.”,

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dla osób czasowo pozostających bez pracy, z którymi stosunek pracy został rozwiązany w związku z likwidacją przedsiębiorstwa, zasiłek, o którym mowa w ust. 1, nie może być niższy od kwoty stanowiącej 40% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce uspołecznionej osiągniętego w roku poprzednim i nie może przekraczać 100% tego wynagrodzenia oraz być wyższy od przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pobieranego przez tego pracownika w likwidowanym przedsiębiorstwie.”,

- c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zasiłku nie obniża się w stosunku do osób:

- 1) otrzymujących dodatek w wysokości zasiłku rodzinnego,
- 2) które przekroczyły: 55 lat — kobiety i 60 lat — mężczyźni,
- 3) z którymi stosunek pracy został rozwiązany w związku z likwidacją przedsiębiorstwa, a także w innych wypadkach uznanych przez organ administracji za szczególnie uzasadnione.”;

- 5) dodaje się § 24a w brzmieniu:

„§ 24a. Uprawnienia i świadczenia przewidziane w rozporządzeniu dla osób, z którymi stosunek pracy został rozwiązany w związku z likwidacją przedsiębiorstwa, przysługują również osobom, z którymi stosunek pracy został rozwiązany w związku z rozwiązaniem zresze-

nia przedsiębiorstw państwowych na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 24 lutego 1989 r. o niektórych warunkach konsolidacji gospodarki narodowej oraz zmianie niektórych ustaw.",

- 6) użyte w rozporządzeniu w różnych przypadkach wyrazy „najniższe wynagrodzenie zasadnicze” zastępuje

się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „najniższe wynagrodzenie”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Pracy i Polityki Socjalnej:
J. Szreter

98

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 21 marca 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków użycia środków przymusu bezpośredniego przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej.

Na podstawie art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych i zakresie działania podległych mu organów (Dz. U. Nr 38, poz. 172) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 stycznia 1984 r. w sprawie warunków użycia środków przymusu bezpośredniego przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej (Dz. U. Nr 6, poz. 29) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Środków przymusu bezpośredniego nie używa się w stosunku do kobiet o widocznej ciąży, starców, dzieci do lat 13 i osób ułomnych o widocznym kalectwie.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *C. Kiszczyk*

99

OBWIESZCZENIE MINISTRA GOSPODARKI PRZESTRZENNEJ I BUDOWNICTWA

z dnia 28 lutego 1989 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 12 lipca 1984 r. o planowaniu przestrzennym.

1. Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 13 lipca 1988 r. o zmianie ustawy o planowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 24, poz. 166) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 12 lipca 1984 r. o planowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 35, poz. 185), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

- 1) ustawą z dnia 18 grudnia 1986 r. o zmianie niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki społecznej (Dz. U. Nr 47, poz. 226),
- 2) ustawą z dnia 23 października 1987 r. o zmianach w zakresie działania niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej (Dz. U. Nr 33, poz. 180),
- 3) ustawą z dnia 13 lipca 1988 r. o zmianie ustawy o planowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 24, poz. 166),
- 4) ustawą z dnia 23 grudnia 1988 r. o utworzeniu Centralnego Urzędu Planowania (Dz. U. Nr 41, poz. 327)

oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy nie obejmuje:

- 1) wyrazów „Zmiany w przepisach obowiązujących oraz” w tytule rozdziału 7 oraz art. 46, 47 i 50 ustawy z dnia 12 lipca 1984 r. o planowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 35, poz. 185) w brzmieniu:

„Art. 46. W ustawie z dnia 26 marca 1982 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. Nr 11, poz. 79) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 7:
 - a) w ust. 2 pkt 1 po wyrazie „Żywnościowej” dodaje się wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 5,”,
 - b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Podjęcie działań zmierzających do przeznaczenia gruntów stanowiących użytki rolne klasy I—IV na cele budownictwa mieszkaniowego wymaga wyrażenia zgody przez wojewodę, wydanej na podstawie wytycznych wojewódzkiej rady narodowej oraz po uprzednim uzgodnieniu z Ministrem Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej. W braku uzgodnienia sprawy w terminie dwóch miesięcy wojewoda może wnieść o jej rozstrzygnięcie w trybie art. 147 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 1983 r. o systemie rad narodowych i samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 41, poz. 185 i Nr 62, poz. 286 oraz z 1984 r. Nr 21, poz. 100 i Nr 31, poz. 173).”;

2) w art. 8 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:
„5. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w sprawach określonych w art. 7 ust. 5.”;

3) w art. 11:

a) po ust. 3 dodaje się nowy ust. 4 w brzmieniu:

„4. W lasach ochronnych mogą być prowadzone niezbędne prace służące koniecznej rozbudowie komunalnej infrastruktury technicznej.”,

b) dotychczasowy ust. 4 otrzymuje oznaczenie ust. 5.

Art. 47. W ustawie z dnia 24 października 1974 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 38, poz. 229, z 1981 r. Nr 12, poz. 57 oraz z 1983 r. Nr 44, poz. 200 i 201) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł rozdziału 4 otrzymuje brzmienie:
„Plany realizacyjne inwestycji budowlanych oraz ich projektowanie”;

2) w art. 20 w ust. 2 skreśla się pkt 1;

3) w art. 21:

a) w ust. 1 wyrazy „miejsca i warunków realizacji inwestycji budowlanej oraz” skreśla się,

b) ust. 2 skreśla się,

c) w ust. 4 wyrazy „Ustalenie miejsca i warunków realizacji inwestycji oraz” skreśla się,

4) w art. 25 wyrazy „miejsca i warunków realizacji inwestycji budowlanych” oraz wyrazy „i zmiany sposobu wykorzystania terenu” skreśla się, a wyraz „wymagania” zastępuje się wyrazem „wymagań”.

5) w art. 29 w ust. 2 wyrazy „miejsca i warunków realizacji inwestycji budowlanej oraz” i wyrazy „art. 20 ust. 2 pkt 1 i” skreśla się,

6) w art. 54 w ust. 2 wyrazy „ustaleniem miejsca realizacji inwestycji budowlanej” skreśla się.”

„Art. 50. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1985 r.”;

2) art. 10 ustawy z dnia 18 grudnia 1986 r. o zmianie niektórych ustaw określających funkcjonowanie gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 47, poz. 226) w brzmieniu:

„Art. 10. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1987 r.”;

3) art. 23 ustawy z dnia 23 października 1987 r. o zmianach w zakresie działania niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej (Dz. U. Nr 33, poz. 180) w brzmieniu:

„Art. 23. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”;

4) art. 2 i 4 ustawy z dnia 13 lipca 1988 r. o zmianie ustawy o planowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 24, poz. 166) w brzmieniu:

„Art. 2. Postępowanie w sprawach lokalizacji, wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy, prowadzi się według dotychczasowych przepisów.”

„Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”;

5) art. 10 ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o utworzeniu Centralnego Urzędu Planowania (Dz. U. Nr 41, poz. 327) w brzmieniu:

„Art. 10. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1989 r.”.

Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa:
B. Ferensztajn

Załącznik do obwieszczenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 28 lutego 1989 r. (poz. 99)

USTAWA

z dnia 12 lipca 1984 r.

o planowaniu przestrzennym.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Celem planowania przestrzennego jest kompleksowe kształtowanie zagospodarowania przestrzennego kraju, regionów, miast i wsi w sposób zapewniający warunki do poprawy jakości życia społeczeństwa, zachowania równowagi przyrodniczej, ochrony dóbr kultury, zwiększenia efektywności procesów gospodarczych i podnoszenia zdolności obronnej państwa.

Art. 2. Planowanie przestrzenne jest procesem ciągłym, który powinien obejmować:

- 1) dokonywanie ocen stanu zagospodarowania przestrzennego, prowadzenie badań i studiów oraz opracowywanie prognoz w tym zakresie,
- 2) opracowywanie planów zagospodarowania przestrzennego,
- 3) ustalanie lokalizacji inwestycji,
- 4) kontrolę realizacji planów zagospodarowania przestrzennego.

Art. 3. Planowanie przestrzenne powinno uwzględniać:

- 1) badanie potrzeb związanych z rozwojem regionów, miast i wsi oraz godzenie interesów ogólnych z interesami miejscowymi,
- 2) wyniki kompleksowych badań warunków przyrodniczych, społecznych, gospodarczych, kulturowych, demograficznych, technicznych i obronnych, a także prognozy rozwoju społeczno-gospodarczego na obszarach objętych planami zagospodarowania przestrzennego,
- 3) wymagania w zakresie ochrony zdrowia ludzi, ochrony środowiska, a w szczególności ochrony zasobów wodnych i energetycznych, złóż kopalin, gruntów rolnych i leśnych oraz ochrony dóbr kultury, a także wymagania związane z obronnością i bezpieczeństwem kraju,
- 4) wymagania w zakresie porządku zabudowy, zapewniające właściwe warunki użytkowe i estetyczne w przestrzennym zagospodarowaniu obszarów,
- 5) ocenę skutków zagospodarowania przestrzennego mogących wystąpić poza granicami państwa.

Art. 4. 1. Planowanie przestrzenne i planowanie społeczno-gospodarcze są współzależne.

2. Możliwości i ograniczenia rozwoju społeczno-gospodarczego, wynikające z planów zagospodarowania przestrzennego, powinny stanowić podstawę do określania w planach społeczno-gospodarczych sposobów, proporcji i środków zaspokajania potrzeb społecznych.

3. Wynikające z planów społeczno-gospodarczych uwarunkowania rozwoju powinny stanowić podstawę do określania w planach zagospodarowania przestrzennego sposobów, proporcji i miejsca realizacji przedsięwzięć służących zaspokojeniu potrzeb społecznych.

Art. 5. Ustalenia w planach zagospodarowania przestrzennego dotyczące przeznaczenia gruntów rolnych lub leśnych na cele nierolnicze i nieleśne następują po przeprowadzeniu wszechstronnych analiz i uwzględnieniu warunków przyrodniczych oraz techniczno-ekonomicznych zagospodarowania, a także utrzymania układów osadniczych oraz potrzeb produkcji rolnej i leśnej.

Art. 6. Działalność wpływająca na sposób zagospodarowania oraz wykorzystania gruntów może być podjęta tylko wówczas, gdy jest zgodna z ustaleniami planów zagospodarowania przestrzennego.

Art. 7. 1. Plany zagospodarowania przestrzennego sporządza się dla obszaru:

- 1) kraju — jako plan zagospodarowania przestrzennego kraju, zwany dalej „planem krajowym”,
- 2) regionu — obejmującego województwo, część województwa albo wykraczającego poza obszar jednego województwa — jako regionalny plan zagospodarowania przestrzennego, zwany dalej „planem regionalnym”,
- 3) miasta, gminy (miasta i gminy), ich części lub zespołów tych jednostek podziału terytorialnego — jako miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, zwany dalej „planem miejscowym”.

2. Dla obszarów wyodrębniających się ze względu na spełnianie szczególnych funkcji gospodarczych, społecznych, kulturalnych lub przyrodniczo-środowiskowych spo-

rządza się odrębne plany zagospodarowania przestrzennego — plany obszarów funkcjonalnych.

3. Prace nad planami, o których mowa w ust. 2, wykraczającymi poza obszar jednostek podziału terytorialnego, są podejmowane na podstawie uchwał właściwych rad narodowych, zwłaszcza gdy podjęcie takich uchwał uzasadniają ustalenia planów: krajowego i regionalnych.

4. Plany obszarów funkcjonalnych, w zależności od ich zasięgu terytorialnego, sporządza się na zasadach i w trybie przewidzianych dla danego rodzaju planów wymienionych w ust. 1.

5. Plany zagospodarowania przestrzennego sporządza się jako plany długookresowe, z wyodrębnieniem w nich zadań na okres perspektywiczny.

6. Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego mogą być sporządzane również jako plany perspektywiczne, z wyodrębnieniem w nich zadań na okres najbliższego pięcioletniego planu społeczno-gospodarczego.

Art. 8. Wykorzystywanie gruntów zgodnie z ustaleniami miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, właściwość organów w tych sprawach oraz sprawy planów realizacyjnych obejmujących zagospodarowanie działek budowlanych lub terenów inwestycji określają przepisy Prawa budowlanego.

Art. 9. 1. Tworzy się Państwową Radę Gospodarki Przestrzennej jako organ doradczy i opiniodawczy Centralnego Urzędu Planowania w sprawach planowania przestrzennego.

2. Do zakresu działania Państwowej Rady Gospodarki Przestrzennej należy przygotowywanie opinii i w sprawach planowania przestrzennego oraz propozycji i wniosków w sprawach kształtowania polityki przestrzennej i zapewnienia ładu przestrzennego.

3. Przewodniczącemu Państwowej Rady Gospodarki Przestrzennej i jej członków powołuje Prezes Rady Ministrów.

4. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa organizację, szczegółowe zasady i zakres działania Państwowej Rady Gospodarki Przestrzennej.

Art. 10. 1. Tworzy się Główną Komisję Urbanistyczno-Architektoniczną jako organ doradczy Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa w sprawach planowania przestrzennego, urbanistyki i architektury.

2. Wojewodowie i prezydenci miast: stołecznego Warszawy, Krakowa i Łodzi mogą powołać wojewódzkie komisje urbanistyczno-architektoniczne jako organy doradcze w sprawach określonych w ust. 1.

3. Organizację i zasady działania komisji, o których mowa w ust. 1 i 2, określają regulaminy zatwierdzone przez:

- 1) Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa — w odniesieniu do Głównej Komisji Urbanistyczno-Architektonicznej,
- 2) wojewodów i prezydentów miast: stołecznego Warszawy, Krakowa i Łodzi — w odniesieniu do wojewódzkich komisji urbanistyczno-architektonicznych; wzór tych regulaminów określi Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa.

Rozdział 2

Opracowywanie i uchwalanie planów

Art. 11. Opracowywanie planów zagospodarowania przestrzennego obejmuje:

- 1) sporządzenie projektu założeń do planu i uchwalenie tych założeń,
- 2) sporządzenie projektu planu i uchwalenie planu.

Art. 12. 1. Organami właściwymi:

- 1) w sprawach planu krajowego i planów regionalnych jest Centralny Urząd Planowania,
- 2) w sprawach planów miejscowych jest Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. Organami właściwymi w sprawach sporządzania projektów założeń do planów zagospodarowania przestrzennego oraz projektów tych planów są:

- 1) w odniesieniu do planu krajowego — Centralny Urząd Planowania,
- 2) w odniesieniu do planów regionalnych — terenowe organy administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego,
- 3) w odniesieniu do planów miejscowych — terenowe organy administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia podstawowego, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Organami właściwymi w sprawach sporządzania projektów założeń do miejscowych planów ogólnych zagospodarowania przestrzennego oraz projektów tych planów są:

- 1) w miastach: stołecznym Warszawie, Krakowie i Łodzi — prezydenci tych miast,
- 2) w miastach będących jednostkami podziału terytorialnego stopnia podstawowego, podzielonych na dzielnice — terenowe organy administracji państwowej o właściwości ogólnej tych miast.

4. Zasady sporządzania projektów założeń do planów, projektów planów oraz kontroli ich realizacji ustalają:

- 1) w zakresie planów regionalnych — Minister—Kierownik Centralnego Urzędu Planowania,
- 2) w zakresie planów miejscowych — Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa.

Art. 13. 1. Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa określa warunki, jakie powinny spełniać jednostki uprawnione do przygotowywania projektów założeń do planów miejscowych oraz projektów tych planów.

2. Funkcje generalnego projektanta planu, projektanta planu i kierownika zespołu projektowego w jednostkach, o których mowa w ust. 1, mogą wykonywać wyłącznie osoby posiadające odpowiednie przygotowanie zawodowe do wykonywania tych funkcji, potwierdzone przez właściwe organy.

3. Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa, w drodze rozporządzenia, ustala szczegółowe wymagania, jakim powinno odpowiadać przygotowanie zawodowe do wykonywania funkcji wymienionych w ust. 2, oraz tryb ich stwierdzania, a także organy do tego uprawnione.

Art. 14. 1. Założenia do planu zagospodarowania przestrzennego określają cele oraz uwarunkowania i sposoby

jego realizacji, a także inne problemy, jakie powinny być w tym planie rozwiązane.

2. Założenia do planu zagospodarowania przestrzennego sporządza się wariantowo, z uwzględnieniem związków funkcjonalnych obszaru, dla którego sporządza się plan, z obszarami sąsiednimi.

3. Założeniami do miejscowego planu szczegółowego mogą być ustalenia miejscowego planu ogólnego.

4. Założenia do planu zagospodarowania przestrzennego są poddawane uzgodnieniom, opiniowaniu i konsultacjom na zasadach przewidzianych w ustawie dla danego rodzaju planu.

5. Założenia do planów zagospodarowania przestrzennego są uchwalane:

- 1) do planu krajowego — przez Radę Ministrów, na wniosek Ministra—Kierownika Centralnego Urzędu Planowania,
- 2) do planów regionalnego i miejscowego — przez właściwą radę narodową, na wniosek terenowego organu administracji państwowej o właściwości ogólnej odpowiedniego stopnia,
- 3) do planu regionalnego wykraczającego poza obszar województwa i planu miejscowego wykraczającego poza obszar miasta, gminy (miasta i gminy) — przez właściwe rady narodowe odpowiedniego stopnia, na wniosek zainteresowanych terenowych organów administracji państwowej o właściwości ogólnej odpowiedniego stopnia.

6. Uchwalone założenia do planu zagospodarowania przestrzennego stanowią podstawę do sporządzenia projektu tego planu.

Art. 15. 1. Projekty założeń do planów regionalnych i miejscowych oraz projekty tych planów terenowe organy administracji państwowej o właściwości ogólnej udostępniają do publicznego wglądu i popularyzują ich treść. Uwagi obywateli oraz opinie organizacji samorządowych, społecznych, spółdzielczych i zawodowych, jak również specjalistów w danej dziedzinie są przedstawiane radzie narodowej łącznie z projektami założeń bądź projektami planów.

2. Organami administracji państwowej, jednostki gospodarki uspołecznionej, organizacje naukowe, społeczne i zawodowe oraz osoby fizyczne i prawne mogą występować do organów właściwych w sprawach sporządzania projektów założeń do planów zagospodarowania przestrzennego oraz projektów tych planów z wnioskami w sprawie uwzględnienia w projektach założeń i projektach planów odpowiednich rozwiązań.

Art. 16. 1. Organami właściwymi w sprawach sporządzania projektów planów zagospodarowania przestrzennego zapewniają realizację zasad jednolitej polityki państwa w zakresie zagospodarowania przestrzennego, wykorzystując wzajemnie dane niezbędne do ich opracowania.

2. Centralny Urząd Planowania bada zgodność projektów planów regionalnych z planem krajowym oraz w razie potrzeby zleca terenowym organom administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego podjęcie działań mających na celu doprowadzenie do ich wzajemnej zgodności.

Art. 17. 1. Projekt planu krajowego rozpatruje Sejm, na wniosek Rady Ministrów, łącznie z projektem planu perspektywicznego rozwoju społeczno-gospodarczego. Uchwała Sejmu o planie krajowym określa w szczególności cele i zasady polityki przestrzennej państwa.

2. Plan regionalny uchwała wojewódzka rada narodowa, na wniosek terenowego organu administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego.

3. Plan miejscowy uchwała rada narodowa stopnia podstawowego, na wniosek terenowego organu administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia podstawowego, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Miejscowe plany ogólne miast: stołeczno Warszaw, Krakowa i Łodzi uchwalają odpowiednio rady narodowe tych miast, na wniosek terenowego organu administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego, a w miastach, o których mowa w art. 12 ust. 3 pkt 2 — miejska rada narodowa na wniosek właściwego terenowego organu administracji państwowej o właściwości ogólnej.

5. Plan regionalny oraz plan miejscowy wykraczające poza obszar jednostek podziału terytorialnego uchwalają zainteresowane rady narodowe odpowiedniego stopnia, na wniosek terenowych organów administracji państwowej o właściwości ogólnej odpowiedniego stopnia.

Art. 18. Przy dokonywaniu zmian w planach zagospodarowania przestrzennego stosuje się przepisy dotyczące sporządzania, uzgadniania i uchwalania tych planów.

Rozdział 3

Plan krajowy

Art. 19. 1. Plan krajowy określa przyrodnicze, społeczne, ekonomiczne i kulturowe warunki przestrzennego zagospodarowania kraju oraz cele i zasady polityki przestrzennej, uwzględniające jego regionalne zróżnicowanie.

2. Plan krajowy określa działania zapewniające:

- 1) ochronę środowiska, z uwzględnieniem obszarów podlegających szczególnej ochronie oraz obszarów szczególnego zagrożenia,
- 2) prawidłowe funkcjonowanie i rozwój sieci osadniczej, ze szczególnym uwzględnieniem aglomeracji i miast o znaczeniu krajowym,
- 3) racjonalne rozmieszczenie sił wytwórczych,
- 4) ochronę złóż i prawidłowe wykorzystanie zasobów surowców mineralnych,
- 5) ochronę i wykorzystanie zasobów wodnych,
- 6) rozwój gospodarki rolnej i leśnej,
- 7) prawidłowe rozmieszczenie infrastruktury społecznej i technicznej o znaczeniu krajowym i międzynarodowym,
- 8) ochronę wartości kulturowych, w tym historycznych założeń i zasobów miejskich,
- 9) zachowanie wymagań obronnych oraz bezpieczeństwa kraju.

Art. 20. Centralny Urząd Planowania:

- 1) sporządzając projekt założeń i projekt planu krajowego konsultuje je z właściwymi komisjami sejmowy-

mi oraz z naczelnymi, centralnymi i terenowymi organami administracji państwowej, właściwymi organami wojskowymi, zainteresowanymi jednostkami gospodarki uspołecznionej, a także organizacjami społecznymi, zawodowymi i naukowymi,

- 2) dokonuje okresowej, nie rzadziej niż co pięć lat, oceny aktualności planu krajowego; propozycje zmian będące wynikiem tej oceny są przedstawiane przez Radę Ministrów Sejmowi.

Rozdział 4

Plany regionalne

Art. 21. 1. Plan regionalny określa przyrodnicze, społeczne, ekonomiczne i kulturowe warunki przestrzennego zagospodarowania regionu oraz cele i zasady regionalnej polityki przestrzennej, a w szczególności ustala:

- 1) możliwości i ograniczenia rozwoju społeczno-gospodarczego,
- 2) rozmieszczenie podstawowych funkcji społeczno-gospodarczych oraz zasady i sposoby kształtowania struktur przestrzennych,
- 3) rozwój i strukturę sieci osadniczej,
- 4) wymagania i warunki w dziedzinie ochrony dóbr kultury,
- 5) wymagania i warunki w dziedzinie ochrony środowiska, z uwzględnieniem obszarów podlegających szczególnej ochronie oraz obszarów szczególnego zagrożenia,
- 6) rozmieszczenie infrastruktury technicznej i społecznej o zasięgu i znaczeniu regionalnym.

2. W planie regionalnym uwzględnia się ustalenia planu krajowego oraz określa wnioski do tego planu.

3. Jeżeli wojewódzka rada narodowa podejmie decyzję o opracowaniu planu perspektywicznego, zawierającego problematykę społeczno-gospodarczego i przestrzennego rozwoju regionu, do części planu obejmującej problematykę rozwoju przestrzennego stosuje się przepisy ustawy.

Art. 22. 1. Terenowe organy administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego powołują na czas sporządzania planu zespół doradczy, zwany dalej „komisją planu regionalnego”. W skład komisji planu regionalnego wchodzi przedstawiciele:

- 1) terenowych organów administracji państwowej,
- 2) innych zainteresowanych organów administracji państwowej, organizacji społecznych, zawodowych, gospodarczych, instytucji naukowych oraz specjalistów w danej dziedzinie.

2. Do udziału w pracach komisji powinni być zapraszani przedstawiciele zainteresowanych komisji rady narodowej.

Art. 23. 1. O przystąpieniu do sporządzania planu regionalnego ogłasza się w prasie lokalnej.

2. Terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego konsultuje projekt założeń do planu regionalnego z właściwymi terenowymi organami władzy i administracji państwowej stopnia pod-

stawowego, właściwymi organami wojskowymi, właściwymi organami podległymi Ministrowi Spraw Wewnętrznych, jednostkami gospodarki uspołecznionej, organizacjami społecznymi i zawodowymi oraz instytucjami naukowymi.

Art. 24. Projekt planu regionalnego podlega uzgodnieniu z właściwymi organami administracji państwowej, właściwymi organami wojskowymi oraz właściwymi organami podległymi Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 25. 1. Terenowe organy administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego dokonują okresowej, nie rzadziej niż co pięć lat, oceny aktualności planów regionalnych. Propozycje zmian będące wynikiem tej oceny przedstawia się wojewódzkiej radzie narodowej łącznie z projektem wojewódzkiego planu społeczno-gospodarczego.

2. Uchwałę rady narodowej o planie regionalnym ogłasza się w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

3. Plan regionalny obowiązuje od dnia określonego w uchwale rady narodowej, nie wcześniej jednak niż po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia tej uchwały w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

Rozdział 5

Plany miejscowe

Art. 26. 1. Plany miejscowe sporządza się jako plany ogólne i szczegółowe.

2. Miejscowy plan ogólny określa przyrodnicze, społeczne, ekonomiczne, kulturowe i krajobrazowe warunki przestrzennego zagospodarowania miasta, gminy (miasta i gminy) lub ich części oraz cele i zasady polityki przestrzennej tych jednostek, a w szczególności ustala warunki i sposoby:

- 1) zagospodarowania i wykorzystania gruntów,
- 2) ochrony zdrowia,
- 3) ochrony środowiska,
- 4) ochrony dóbr kultury i wartości krajobrazowych,
- 5) kształtowania infrastruktury technicznej i społecznej,
- 6) kształtowania struktur przestrzennych,
- 7) rozwiązań architektonicznych i budowlanych.

3. W planie miejscowym uwzględnia się ustalenia planu krajowego i planu regionalnego, a w planie miejscowym dzielnicy — także ustalenia planu ogólnego miasta podzielonego na dzielnice oraz określa się wnioski do tych planów.

Art. 27. 1. Miejscowy plan szczegółowy określa przeznaczenie gruntu, wyznacza linie rozgraniczające te grunty, ustala zasady uzbrojenia terenu oraz zasady kształtowania zabudowy, a w miarę potrzeby również inne warunki i wytyczne.

2. Miejscowe plany szczegółowe sporządza się dla obszarów określonych w miejscowym planie ogólnym; w innych wypadkach miejscowe plany szczegółowe sporządza się w miarę potrzeby.

3. Miejscowe plany szczegółowe sporządza się dla części miasta (dzielnicy) lub gminy, a w uzasadnionych wypadkach — dla całości miasta (miasta i gminy).

Art. 28. 1. Terenowy organ administracji państwowej właściwy do sporządzenia planu miejscowego podaje do publicznej wiadomości w prasie lokalnej, przez obwieszczenie lub w inny sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości, o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego. Zainteresowane organy administracji państwowej, właściwe organy wojskowe i właściwe organy podległe Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz jednostki gospodarki uspołecznionej, samorząd mieszkańców i zainteresowane społeczno-zawodowe organizacje rolników zawiadamia się na piśmie.

2. Zainteresowane organy administracji państwowej, jednostki organizacyjne, organizacje i osoby fizyczne mogą zgłaszać uwagi i wnioski dotyczące sposobu zagospodarowania przestrzennego danego obszaru.

Art. 29. 1. W pracach nad sporządzaniem projektu miejscowego planu ogólnego bierze udział powołany przez terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej odpowiedniego stopnia zespół doradczy, zwany dalej „komisją planu miejscowego”, w której skład wchodzi przedstawiciele:

- 1) zainteresowanych organów administracji państwowej, organizacji społecznych i gospodarczych oraz instytucji naukowych,
- 2) samorządu mieszkańców,
- 3) społeczno-zawodowych organizacji rolników.

2. Do udziału w pracach komisji powinni być zaproszeni przedstawiciele zainteresowanych komisji rady narodowej.

Art. 30. 1. Projekt planu miejscowego podlega wyłożeniu do publicznego wglądu w siedzibie terenowego organu administracji państwowej odpowiedniego stopnia na okres co najmniej 21 dni.

2. Terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej odpowiedniego stopnia podaje do wiadomości w prasie lokalnej, przez obwieszczenie lub w inny sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości, o wyłożeniu projektu do publicznego wglądu co najmniej na 7 dni przed jego wyłożeniem. Organy i jednostki organizacyjne wymienione w art. 28 ust. 1 zawiadamia się na piśmie o wyłożeniu projektu planu.

3. Zainteresowane organy administracji państwowej, jednostki organizacyjne i osoby fizyczne, w okresie ustalonym w ust. 1, mogą zgłaszać uwagi i wnioski do wyłożonego projektu planu.

4. Jeżeli uwagi i wnioski, o których mowa w ust. 3, nie zostaną uwzględnione, zawiadamia się o tym wnioskodawców na piśmie, podając przyczyny nieuwzględnienia tych uwag i wniosków.

Art. 31. 1. Projekt planu miejscowego podlega uzgodnieniu z zainteresowanymi organami administracji państwowej oraz z właściwymi organami wojskowymi i właściwymi organami podległymi Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

2. Terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego jest uprawniony do badania projektów planów miejscowych i planów regionalnych oraz podejmowania działań mających doprowadzić do ich wzajemnej spójności.

Art. 32. 1. Uchwałę rady narodowej o planie miejscowym ogłasza się w wojewódzkim dzienniku urzędowym oraz zamieszcza się na tablicy ogłoszeń w siedzibie terenowego organu administracji państwowej odpowiedniego stopnia. Ponadto w prasie lokalnej zamieszcza się informację o uchwaleniu planu.

2. Plan miejscowy obowiązuje od dnia określonego w uchwale rady narodowej, nie wcześniej jednak niż po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia tej uchwały w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

3. Plan miejscowy udostępnia się zainteresowanym, z wyjątkiem tych części, których okazanie spowoduje naruszenie tajemnicy państwowej. Na żądanie zainteresowanych wydaje się odrisy planu oraz odpisy i wyciągi z tekstu planu — za zwrotem kosztów sporządzenia tych dokumentów.

Art. 33. Plan miejscowy stanowi podstawę gospodarki gruntami, wydawania decyzji w sprawie wykorzystania gruntów na cele inwestycyjne i decyzji o zmianie sposobu wykorzystania gruntów oraz o wyłączeniu z produkcji rolniczej lub leśnej gruntów przeznaczonych na cele nierolnicze lub nieleśne.

Art. 34. 1. Terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej odpowiedniego stopnia dokonuje okresowej, nie rzadziej niż co pięć lat, oceny skutków zmian w zagospodarowaniu przestrzennym, wynikających z realizacji planu miejscowego, i na tej podstawie ocenia aktualność tego planu.

2. Zmiany zachodzące w zagospodarowaniu przestrzennym podlegają również ocenie społecznej. W tym celu organizuje się publiczne dyskusje nad skutkami realizacji planów zagospodarowania przestrzennego.

3. Wyniki ocen, o których mowa w ust. 1 i 2, terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej odpowiedniego stopnia przedstawia okresowo właściwej radzie narodowej, a jeżeli zachodzi taka potrzeba — wraz z propozycją zakresu zmian planu miejscowego.

4. Jeżeli zmiana miejscowego planu ogólnego powoduje konieczność dokonania zmiany miejscowego planu szczegółowego lub odwrotnie, propozycje tych zmian przedstawia się łącznie.

Art. 35. 1. Obszary, dla których plan miejscowy ustala inne przeznaczenie, mogą być wykorzystywane w sposób dotychczasowy, do czasu ich zagospodarowania zgodnie z planem.

2. Na obszarach, o których mowa w ust. 1, mogą być budowane obiekty tymczasowe, jeżeli ich budowa jest niezbędna do prawidłowego wykorzystania gruntów, lub obiekty, które będą mogły być adaptowane do przyszłego, zgodnego z planem miejscowym, sposobu użytkowania.

Rozdział 6

Lokalizacja inwestycji

Art. 36. 1. Lokalizacja inwestycji jednostki gospodarki uspołecznionej oraz inwestycji produkcyjnej, z wyłączeniem zabudowy zagrodowej, usługowej i handlowej, realizowanej przez inną jednostkę organizacyjną lub osobę

fizyczną, a także inwestycji sakralnych i kościelnych, realizowanych przez kościoły lub inne związki wyznaniowe oraz ich osoby prawne, wymaga:

- 1) udzielenia wskazań lokalizacyjnych na wnioszek inwestora,
- 2) określenia warunków dla wybranego wariantu lokalizacji,
- 3) wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa zakres, zasady i tryb ustalania lokalizacji inwestycji.

Art. 37. 1. Wskazania lokalizacyjne zawierają informacje wynikające z planów społeczno-gospodarczych i planów zagospodarowania przestrzennego, dotyczące miejscowości lub miejsca, na którym inwestycja może być realizowana, oraz warunki jej realizacji, a ponadto dla inwestycji liniowych — przebieg trasy inwestycji.

2. Wskazania lokalizacyjne mogą być opracowane w wariantach.

Art. 38. 1. Wskazań lokalizacyjnych udzielają:

- 1) Centralny Urząd Planowania — w odniesieniu do inwestycji o znaczeniu krajowym,
- 2) terenowe organy administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw lokalizacji inwestycji stopnia wojewódzkiego — w odniesieniu do inwestycji o znaczeniu wojewódzkim,
- 3) terenowe organy administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw lokalizacji inwestycji stopnia podstawowego — w odniesieniu do inwestycji o znaczeniu lokalnym.

2. Organy wymienione w ust. 1 przed udzieleniem wskazań lokalizacyjnych zasięgają opinii zainteresowanych organów i instytucji, a wymienione w ust. 1 pkt 1 i 2 — także odpowiednich terenowych organów administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw lokalizacji inwestycji.

3. Organy wymienione w ust. 1 pkt 3 zobowiązane są do udzielenia wskazań lokalizacyjnych inwestycji budownictwa mieszkaniowego w terminie do 6 miesięcy, licząc od dnia złożenia wniosku.

4. Rada Ministrów określa kryteria podziału inwestycji na inwestycje o znaczeniu krajowym, wojewódzkim i lokalnym.

Art. 39. 1. Przed udzieleniem wskazań lokalizacyjnych dotyczących inwestycji szczególnie szkodliwych dla środowiska i zdrowia ludzi organy wymienione w art. 38 ust. 1 pkt 1 i 2 uzgadniają je z Ministrem Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych oraz Głównym Inspektorem Sanitarnym.

2. Organy wymienione w art. 38 ust. 1 pkt 3 dokonują uzgodnień, o których mowa w ust. 1, z odpowiednimi organami wyższego stopnia.

3. Minister Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych, w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej, określa rodzaje inwestycji, o których mowa w ust. 1, oraz wymagania, jakim powinny odpowiadać sporządzane przez rzeczoznawców oceny oddziaływania tych inwestycji na środowisko.

Art. 40. Jeżeli lokalizacja inwestycji nie jest imiennie określona w planie zagospodarowania przestrzennego, organy wymienione w art. 38 ust. 1 zawiadamiają właści-

wą radę narodową o proponowanych wskazaniach; w razie zakwestionowania tych wskazań przez radę narodową, ewentualny spór rozstrzyga rada narodowa wyższego stopnia, a w wypadku inwestycji o znaczeniu krajowym — Rada Państwa.

Art. 41. Inwestor przeprowadza analizę udzielonych mu wskazań lokalizacyjnych i zgłasza w terminie 6 miesięcy właściwemu organowi administracji państwowej wniosek o ustalenie lokalizacji inwestycji, informując o tym organ, który udzielił wskazań lokalizacyjnych. W uzasadnionych wypadkach termin ten może być przedłużony przez organ udzielający wskazania.

Art. 42. 1. Terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw lokalizacji inwestycji stopnia wojewódzkiego, właściwy ze względu na położenie inwestycji, wydaje decyzje o ustaleniu lokalizacji inwestycji:

- 1) o znaczeniu krajowym,
- 2) liniowych i drogowych o znaczeniu wojewódzkim,
- 3) związanych bezpośrednio z obronnością kraju.

2. Decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji innych niż wymienione w ust. 1 wydaje terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego o właściwości szczególnej do spraw lokalizacji inwestycji.

Art. 43. 1. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji określa:

- 1) linie rozgraniczające teren inwestycji oraz warunki i wytyczne kształtowania zabudowy,
- 2) warunki techniczne realizacji inwestycji,
- 3) warunki wynikające z potrzeb ochrony środowiska i dóbr kultury,
- 4) wymagania dotyczące ochrony interesów osób trzecich.

2. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji może być wydana po uprzednim uzyskaniu wymaganego przepisami szczególnymi stanowiska innych organów administracji państwowej.

3. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji traci ważność, jeżeli inwestor nie uzyskał prawa do gruntu lub je utracił albo w terminie określonym w tej decyzji, lecz nie dłuższym niż 3 lata, nie wystąpił o pozwolenie na budowę.

4. Terenowy organ administracji państwowej wydający decyzje o ustaleniu lokalizacji inwestycji prowadzi ich rejestr w sposób określony przez Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa.

5. Terenowy organ administracji państwowej stopnia wyższego w stosunku do organu wydającego decyzje o ustaleniu lokalizacji inwestycji dokonuje, w okresach nie dłuższych niż co pięć lat, analiz i ocen zgodności wydanych decyzji z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego.

Art. 44. 1. Wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji przedsiębiorstw i inwestycji organizacji spółdzielczych, z wyjątkiem inwestycji komunalnego budownictwa mieszkaniowego i przedsiębiorstw użyteczności publicznej, poprzedza umowa zawierana między terenowym organem administracji państwowej o właściwości ogólnej odpowiedniego stopnia a inwestorem, w której

określa się inne niż wymienione w art. 43 ust. 1 warunki jej realizacji. Umowa określa w szczególności wzajemne zobowiązania i świadczenia inwestora i terenowego organu administracji państwowej, związane z realizacją inwestycji i przyszłym funkcjonowaniem budowanego obiektu.

2. Terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej odpowiedniego stopnia zawiera umowę, o której mowa w ust. 1, również z innymi inwestorami, o ile uzasadnia to rozmiar i charakter inwestycji.

Art. 45. Przepisy art. 36—44 stosuje się odpowiednio do działalności wpływającej na sposób zagospodarowania oraz wykorzystywania gruntów bez dokonywania inwestycji budowlanych.

Art. 46. Decyzje o ustaleniu lokalizacji inwestycji lub o zmianie sposobu wykorzystania gruntów, zawierające rozstrzygnięcia niezgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, są nieważne.

Rozdział 7

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 47. 1. Plany zagospodarowania przestrzennego sporządzone stosownie do przepisów ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o planowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1975 r. Nr 11, poz. 67 i Nr 16, poz. 91) są planami zagospodarowania przestrzennego w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Do założeń do projektów planów zagospodarowania przestrzennego przedstawionych do zatwierdzenia w terminie do dnia 31 grudnia 1986 r. nie stosuje się przepisów art. 14 ust. 4 i 5.

3. Postępowanie w sprawach lokalizacji inwestycji, wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy i nie zakończone do tego dnia, prowadzi się do zakończenia według przepisów dotychczasowych. W sprawach tych stosuje się jednak przepisy art. 44.

4. Na obszarach, dla których nie ma miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, decyzje wpływające na sposób zagospodarowania oraz wykorzystania gruntów podejmuje właściwy terenowy organ administracji państwowej na podstawie posiadanych materiałów do planu, uzupełnionych niezbędnymi danymi, po dokonaniu uzgodnień z zainteresowanymi organami oraz spełnieniu wymagań określonych w przepisach szczególnych.

5. Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego dla obszarów, dla których plany takie nie są sporządzone, powinny być sporządzone w terminie do dnia 31 grudnia 1986 r.

6. Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa może, na wniosek terenowego organu administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia wojewódzkiego, przedłużyć w uzasadnionych wypadkach termin określony w ust. 5, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 1988 r.

Art. 48. 1. Traci moc ustawa z dnia 31 stycznia 1961 r. o planowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1975 r. Nr 11, poz. 67 i Nr 16, poz. 91).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w ustawie zachowują moc przepisy dotychczasowe, jeżeli nie są z nią sprzeczne.

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Załącznik do nru 17, poz. 93 z dnia 30 marca 1989 r.

93

KONWENCJA

o ochronie fizycznej materiałów jądrowych wraz z załącznikami I i II,

otwarta do podpisu w Wiedniu i w Nowym Jorku w dniu 3 marca 1980 r.

Przekład

Państwa-Strony niniejszej konwencji,

uznając prawo wszystkich państw do rozwijania i stosowania energii jądrowej w celach pokojowych oraz ich prawnie uzasadnione zainteresowania w potencjalnych korzyściach wynikających z pokojowego wykorzystania energii jądrowej,

przekonane o konieczności ułatwienia międzynarodowej współpracy w zakresie pokojowego wykorzystania energii jądrowej,

pragnąc uniknąć zagrożenia, jakie może wyniknąć z bezprawnego zawładnięcia materiałami jądrowymi i ich użycia,

przekonane, że przestępstwa dotyczące materiałów jądrowych są przedmiotem poważnego zaniepokojenia oraz że istnieje pilna potrzeba podjęcia odpowiednich i skutecznych środków dla zapewnienia zapobiegania takim przestępstwom oraz ich wykrywania i karania,

świadome konieczności międzynarodowej współpracy w celu ustalenia, zgodnie z ustawodawstwem krajowym każdego Państwa-Strony i niniejszą konwencją, skutecznych środków ochrony fizycznej materiałów jądrowych,

przekonane, że niniejsza konwencja powinna ułatwiać bezpieczne przekazywanie materiałów jądrowych,

podkreślając również znaczenie ochrony fizycznej materiałów jądrowych w trakcie ich wykorzystywania, składowania i przewożenia wewnątrz kraju,

uznając znaczenie skutecznej ochrony fizycznej materiałów jądrowych, używanych do celów wojskowych, oraz rozumiejąc, że takie materiały są i będą się znajdować w dalszym ciągu pod ścisłą ochroną fizyczną,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

W rozumieniu niniejszej konwencji:

- a) „materiał jądrowy” oznacza pluton, z wyjątkiem plutonu zawierającego ponad 80% plutonu-238; uran-233; uran wzbogacony o izotopy 235 lub 233; uran zawierający mieszaninę izotopów występujących w przyrodzie pod postacią inną niż rudy lub pozosta-

łości rud; każdy inny materiał zawierający jeden lub więcej wyżej wymienionych izotopów;

- b) „uran wzbogacony o izotop 235 lub 233” oznacza uran zawierający izotopy 235 lub 233 lub obydwa w takiej ilości, że stosunek sumy zawartości obydwu tych izotopów do izotopu 238 jest większy niż stosunek izotopu 235 do izotopu 238 występujący w przyrodzie;
- c) „międzynarodowy transport materiałów jądrowych” oznacza przewóz przesyłki materiałów jądrowych za pomocą jakiegokolwiek środka transportu w celu dostarczenia jej poza terytorium państwa, w którym przewóz się rozpoczyna, zaczynając od obiektu dostawcy w tym państwie, a kończąc w obiekcie odbiorcy na terytorium państwa ostatecznego przeznaczenia.

Artykuł 2

1. Niniejszą konwencję stosuje się do materiałów jądrowych używanych w celach pokojowych podczas ich międzynarodowego transportu.

2. Z wyjątkiem artykułów 3 i 4 i artykułu 5 ustęp 3 niniejsza konwencja obejmuje również materiały jądrowe używane w celach pokojowych, będące w trakcie użytkowania, składowania lub transportu wewnątrz kraju.

3. Niezależnie od zobowiązań wyraźnie podjętych przez Państwa-Strony w artykułach wymienionych w ustępie 2 w odniesieniu do materiałów jądrowych używanych do celów pokojowych, będących w trakcie użytkowania, magazynowania lub transportu wewnątrz kraju, żadne z postanowień niniejszej konwencji nie może być rozumiane jako ograniczające suwerenne prawa państwa w odniesieniu do użytkowania, składowania i transportu takich materiałów jądrowych wewnątrz kraju.

Artykuł 3

Każde Państwo-Strona podejmie w ramach swego ustawodawstwa krajowego oraz zgodnie z prawem międzynarodowym odpowiednie kroki dla zapewnienia, w stopniu praktycznie możliwym, aby podczas międzynarodowego transportu materiałów jądrowych materiały te, znaj-

dujące się na jego terytorium lub na pokładzie statku albo samolotu będącego pod jego jurysdykcją, jeżeli taki statek lub samolot jest wykorzystywany dla transportu do lub z tego państwa, były ochraniające na poziomie określonym w załączniku I.

Artykuł 4

1. Żadne Państwo-Strona nie będzie eksportować lub zezwalać na eksport materiałów jądrowych, jeżeli to Państwo-Strona nie otrzymało zapewnień, że takie materiały będą ochraniające podczas międzynarodowego transportu na poziomie określonym w załączniku I.

2. Żadne Państwo-Strona nie będzie importować lub zezwalać na import materiałów jądrowych z jakiegokolwiek państwa, które nie jest stroną niniejszej konwencji, jeżeli Państwo-Strona nie otrzymało zapewnień, że takie materiały będą ochraniające podczas międzynarodowego transportu ochraniające na poziomie określonym w załączniku I.

3. Państwo-Strona nie zezwoli na tranzyt przez terytorium swojego kraju lądem, wodami wewnętrznymi lub przez swoje porty lotnicze albo porty morskie materiałów jądrowych między państwami, które nie są stronami niniejszej konwencji, jeżeli Państwo-Strona nie otrzymało zapewnień, w stopniu praktycznie możliwym, że takie materiały jądrowe będą ochraniające podczas międzynarodowego transportu na poziomie określonym w załączniku I.

4. Każde Państwo-Strona będzie stosować w ramach ustawodawstwa krajowego ochronę fizyczną na poziomie określonym w załączniku I w przypadku materiałów jądrowych transportowanych z jednej części państwa do innej części tego samego państwa przez międzynarodowe wody lub międzynarodową przestrzeń powietrzną.

5. Państwo-Strona odpowiedzialne za otrzymanie zapewnień, że materiały jądrowe będą ochraniające na poziomie określonym w załączniku I, zgodnie z ustępami 1—3, powinno określić i wcześniej poinformować państwa, przez których terytorium przewidywany jest tranzyt materiałów jądrowych drogą lądową, wodami wewnętrznymi lub do których portów lotniczych albo portów morskich przewidywane jest wwiezienie tych materiałów.

6. Odpowiedzialność za otrzymanie zapewnień wymienionych w ustępie 1 może być przeniesiona w drodze wzajemnego porozumienia na Państwo-Stronę uczestniczącą w transporcie jako państwo importujące.

7. Żadne z postanowień niniejszego artykułu nie może być interpretowane jako ograniczające w jakikolwiek sposób suwerenność terytorialną lub jurysdykcję państwa, włączając w to przestrzeń powietrzną i wody terytorialne.

Artykuł 5

1. Państwa-Strony określają i powiadomią się wzajemnie bezpośrednio lub przez Międzynarodową Agencję Energii Atomowej o swoim organie centralnym oraz punkcie kontaktowym, odpowiedzialnym za ochronę fizyczną materiałów jądrowych oraz za koordynację działań w zakresie odzyskania i innych środków interwencji w przypadku jakiegokolwiek bezprawnego przemieszczenia, użycia lub przetworzenia materiałów jądrowych albo w przypadku realnej groźby jakiegokolwiek z takich czynów.

2. W przypadku kradzieży, rabunku lub jakiegokolwiek innego bezprawnego zawładnięcia materiałami jądrowymi, jak też w przypadku realnej groźby takich czynów, Państwa-Strony, zgodnie z ich ustawodawstwem, zapewnią w maksymalnie możliwym stopniu współpracę i pomoc w celu odzyskania i zabezpieczenia takich materiałów każdemu państwu, które o to się zwróci. W szczególności:

- a) Państwo-Strona podejmie odpowiednie kroki w celu poinformowania, tak szybko jak to jest możliwe, inne państwa, które według jego opinii są tym zainteresowane, o kradzieży, rabunku lub o innym bezprawnym zawładnięciu materiałami jądrowymi lub o realnej groźbie takich czynów i — o ile będzie to konieczne — poinformuje o tym organizacje międzynarodowe;
- b) zainteresowane Państwa-Strony w razie potrzeby będą wymieniać wzajemnie lub z organizacjami międzynarodowymi informacje w celu zabezpieczenia zagrożonych materiałów jądrowych, sprawdzenia całości przewozowych kontenerów lub odzyskania bezprawnie zawładniętych materiałów jądrowych oraz będą:
 - i) koordynować swoje wysiłki drogą dyplomatyczną lub innymi uzgodnionymi kanałami;
 - ii) udzielać pomocy w razie zwrócenia się o nią;
 - iii) zapewniać zwrot materiałów jądrowych skradzionych lub zagubionych w wyniku wyżej wymienionych zdarzeń.

Sposoby realizacji takiej współpracy określane są przez zainteresowane Państwa-Strony.

3. Państwa-Strony będą współpracować i konsultować się, o ile uznają to za właściwe, bezpośrednio lub poprzez organizacje międzynarodowe w celu uzyskania wskazówek odnośnie do tworzenia, utrzymania i doskonalenia systemów ochrony fizycznej materiałów jądrowych w transporcie międzynarodowym.

Artykuł 6

1. Państwa-Strony podejmą, zgodnie ze swym ustawodawstwem krajowym, odpowiednie środki do zapewnienia poufności wszelkich informacji otrzymywanych jako poufne na podstawie postanowień niniejszej konwencji od innego Państwa-Strony lub w wyniku udziału w działalności prowadzonej w celu realizacji niniejszej konwencji. Jeżeli Państwa-Strony przekazują informacje do międzynarodowych organizacji jako poufne, powinny zostać podjęte środki do zapewnienia poufności takiej informacji.

2. Na podstawie niniejszej konwencji nie będzie wymagane od Państwa-Strony przekazywanie jakichkolwiek informacji, na których przekazanie nie zezwala jego ustawodawstwo lub które mogłyby zagrozić bezpieczeństwu zainteresowanego państwa lub ochronie fizycznej materiałów jądrowych.

Artykuł 7

1. Działanie umyślne będące:
 - a) aktem nielegalnego pozyskania, posiadania, używania, przekazywania, przetwarzania, pozbycia się lub rozproszenia materiałów jądrowych, co powoduje lub może spowodować śmierć lub ciężkie uszkodzenie ciała jakiegokolwiek osoby albo znaczne szkody materialne;

- b) kradzieżą lub rabunkiem materiałów jądrowych;
- c) przywłaszczeniem lub uzyskaniem w drodze oszustwa materiałów jądrowych;
- d) aktem żądania wydania materiałów jądrowych pod groźbą użycia siły lub przy użyciu siły albo jakiegokolwiek innej formy zastraszania;
- e) groźeniem:
 - i) użycia materiałów jądrowych dla spowodowania śmierci lub poważnych obrażeń jakiejkolwiek osoby albo znacznej szkody materialnej lub
 - ii) popełnienia przestępstwa wymienionego wyżej w punkcie b) dla zmuszenia osób fizycznych lub prawnych, organizacji międzynarodowej lub państwa do podjęcia albo powstrzymania się od podjęcia jakiegokolwiek działania,
- f) usiłowaniem popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa wymienionego wyżej w punktach a), b) lub c) oraz
- g) aktem, który stanowi współuczestnictwo w jakimkolwiek z przestępstw wymienionych w punktach od a) do f),

będzie przez każde Państwo-Stronę w jego ustawodawstwie określone jako karalne.

2. Każde Państwo-Strona podda przestępstwa wymienione w niniejszym artykule odpowiednim karom, uwzględniającym ciężki charakter wspomnianych przestępstw.

Artykuł 8

1. Każde Państwo-Strona podejmie takie środki, jakie mogą okazać się niezbędne dla ustalenia swojej jurysdykcji w stosunku do przestępstw wymienionych w artykule 7 w następujących przypadkach:

- a) gdy przestępstwo jest popełnione na terytorium tego państwa lub na pokładzie statku albo samolotu, zarejestrowanych w tym państwie;
- b) gdy domniemany sprawca jest obywatelem danego państwa.

2. Każde Państwo-Strona podejmie również takie środki, jakie mogą okazać się niezbędne dla ustalenia swojej jurysdykcji w stosunku do przestępstw w przypadkach, gdy podejrzany sprawca znajduje się na terytorium tego państwa i nie dokonuje ono jego ekstradycji zgodnie z artykułem 11 do któregośkolwiek z państw wspomnianych w ustępie 1.

3. Niniejsza konwencja nie wyłącza jakiejkolwiek jurysdykcji karnej wykonywanej na podstawie ustawodawstwa krajowego.

4. Poza Państwami-Stronami wspomnianymi w ustępach 1 i 2 każde Państwo-Strona może zgodnie z prawem międzynarodowym ustanowić swoją jurysdykcję w stosunku do przestępstw przewidzianych w artykule 7, gdy jest ono uczestnikiem w międzynarodowym transporcie materiałów jądrowych jako państwo eksportujące lub importujące.

Artykuł 9

Przekonawszy się, że okoliczności do tego upoważniają, Państwo-Strona, na którego terytorium znajduje się domniemany sprawca, podejmie w oparciu o swoje ustawodawstwo odpowiednie środki, łącznie z aresztem, dla zapewnienia jego obecności w celu przeprowadzenia po-

stępowania sądowego lub ekstradycji. O środkach podejmowanych zgodnie z tym artykułem należy niezwłocznie powiadomić państwa, od których wymaga się ustanowienia jurysdykcji zgodnie z artykułem 8, i w miarę potrzeby wszystkie inne zainteresowane państwa.

Artykuł 10

Państwo-Strona, na którego terytorium znajduje się domniemany sprawca, jeżeli nie dokonuje ono jego ekstradycji, przekaże bez żadnych wyjątków i bez nieuzasadnionego opóźnienia, zgodnie ze swym ustawodawstwem, sprawę kompetentnym organom dla wszczęcia postępowania karnego.

Artykuł 11

1. Przestępstwa wymienione w artykule 7 będą uznane za przestępstwa podlegające ekstradycji i jako takie za objęte umowami o ekstradycji istniejącymi między Państwami-Stronami. Państwa-Strony włączą te przestępstwa, jako przestępstwa podlegające ekstradycji, do każdej przyszłej umowy o ekstradycji, która zostanie między nimi zawarta.

2. Jeżeli Państwo-Strona, które uzależnia ekstradycję od istnienia odpowiedniej umowy, otrzyma prośbę o ekstradycję od innego Państwa-Strony, z którym nie zawarło umowy o ekstradycji, może uważać tę konwencję za podstawę prawną ekstradycji w odniesieniu do takich przestępstw. Ekstradycja podlega określonym warunkom przewidzianym przez prawo państwa wezwanego.

3. Państwa-Strony, które nie uzależniają ekstradycji od istnienia umowy, uznają między sobą te przestępstwa za podlegające ekstradycji, zgodnie z warunkami ustalonymi przez prawo państwa wezwanego.

4. Dla celów ekstradycji pomiędzy Państwami-Stronami każde z przestępstw będzie traktowane jako przestępstwo, które zostało popełnione nie tylko w miejscu, w którym się wydarzyło, ale również na terytoriach Państw-Stron zobowiązanych do ustanowienia swojej jurysdykcji, zgodnie z artykułem 8, ustęp 1.

Artykuł 12

Każda osoba, w stosunku do której podejmowane jest postępowanie w związku z którymkolwiek z przestępstw wymienionych w artykule 7, będzie mieć zagwarantowane sprawiedliwe traktowanie we wszystkich stadiach postępowania.

Artykuł 13

1. Państwa-Strony będą udzielać sobie wzajemnie jak największej pomocy w związku z postępowaniem karnym, podejmowanym w odniesieniu do przestępstw wymienionych w artykule 7, łącznie z dostarczeniem do ich dyspozycji dowodów niezbędnych w dochodzeniu. We wszystkich przypadkach będzie stosowane prawo państwa wezwanego.

2. Postanowienia ustępu 1 nie będą wpływać na zobowiązania w ramach innej umowy, dwustronnej lub wielostronnej, która reguluje lub będzie regulować w całości albo w części wzajemne udzielanie pomocy w sprawach karnych.

Artykuł 14

1. Każde Państwo-Strona poinformuje depozytariusza o swoich ustawach i innych przepisach, które dotyczą wprowadzenia w życie niniejszej konwencji. Depozytariusz będzie informować o tym okresowo wszystkie Państwa-Strony.

2. Państwo-Strona, w którym przeciwko domniemanemu sprawcy jest prowadzone postępowanie karne, będzie w miarę możliwości w pierwszym rzędzie powiadamiać o końcowym wyniku dochodzenia bezpośrednio zainteresowane państwa. Państwo-Strona będzie również powiadamiać o wyniku dochodzenia depozytariusza, który z kolei będzie informować wszystkie państwa.

3. W przypadku gdy przestępstwo dotyczy materiału jądrowego wykorzystywanego w celach pokojowych i znajdującego się w użyciu, składowaniu lub transporcie wewnątrz kraju, a domniemany sprawca jak i materiał jądrowy pozostają na terytorium Państwa-Strony, w którym przestępstwo zostało popełnione, żadne z postanowień niniejszej konwencji nie będzie rozumiane jako wymagające od Państwa-Strony dostarczania informacji związanych z postępowaniem karnym, wynikającym z takiego przestępstwa.

Artykuł 15

Załączniki do niniejszej konwencji stanowią jej integralną część.

Artykuł 16

1. Po upływie pięciu lat od wejścia w życie niniejszej konwencji depozytariusz zwoła konferencję Państw-Stron w celu dokonania przeglądu realizacji konwencji oraz zgodności jej preambuły, całej części merytorycznej i załączników z aktualną sytuacją.

2. W odstępach czasu nie krótszych niż pięć lat większość Państw-Stron konwencji może spowodować zwołanie dalszych konferencji w tym samym celu przez zgłoszenie depozytariuszowi odpowiednich propozycji.

Artykuł 17

1. W przypadku sporu pomiędzy dwoma lub więcej Państwami-Stronami w sprawie wykładni lub stosowania niniejszej konwencji, Państwa-Strony będą konsultować się dla załatwienia sporu w drodze negocjacji lub za pomocą jakichkolwiek innych pokojowych środków regulowania sporów, akceptowanych przez wszystkie strony uczestniczące w sporze.

2. Każdy spór, który nie może być rozstrzygnięty w sposób określony w ustępie 1, powinien być na żądanie którejkolwiek ze stron uczestniczących w sporze poddany arbitrażowi lub skierowany dla rozstrzygnięcia do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości. W przypadku gdy spór zostaje poddany arbitrażowi i jeżeli po 6 miesiącach od daty żądania strony nie są w stanie osiągnąć porozumienia co do organizacji arbitrażu, każda strona może zwrócić się do Przewodniczącego Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości lub Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych o wyznaczenie jednego lub więcej arbitrów. W przypadku sprzecz-

nych próśb stron uczestniczących w sporze, pierwszeństwo ma prośba skierowana do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

3. Każde Państwo-Strona może zastrzec w momencie podpisywania, ratyfikowania, przyjęcia lub zatwierdzenia niniejszej konwencji lub przystąpienia do niej, że nie uważa się za związane przez którykolwiek lub przez obydwaj sposoby rozstrzygania sporów przewidziane w ustępie 2. Inne Państwa-Strony nie są związane przewidzianymi w ustępie 2 sposobami rozstrzygania sporów w stosunku do Państwa-Strony, które uczyniło zastrzeżenie do tego sposobu.

4. Każde Państwo-Strona, które złożyło zastrzeżenie zgodnie z ustępem 3, może w każdej chwili je wycofać w drodze notyfikacji depozytariuszowi.

Artykuł 18

1. Niniejsza konwencja zostanie otwarta do podpisu przez wszystkie państwa w siedzibie Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej w Wiedniu oraz w siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku od dnia 3 marca 1980 r. do dnia jej wejścia w życie.

2. Niniejsza konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu przez państwa, które ją podpisały.

3. Po wejściu w życie niniejsza konwencja będzie otwarta do przystąpienia dla wszystkich państw.

4. a) Niniejsza konwencja będzie otwarta do podpisu lub przystąpienia przez organizacje międzynarodowe oraz organizacje regionalne lub organizacje innego charakteru, pod warunkiem że każda taka organizacja jest utworzona przez suwerenne państwa i posiada kompetencje w zakresie negocjacji, zawierania i stosowania międzynarodowych umów w sprawach objętych niniejszą konwencją.

b) W sprawach wchodzących w zakres ich kompetencji organizacje takie będą we własnym imieniu korzystać z praw i wypełniać obowiązki, które niniejsza konwencja nakłada na Państwa-Strony.

c) Stając się stroną konwencji, taka organizacja przedłoży depozytariuszowi oświadczenie wskazujące, jakie państwa są jej członkami i które artykuły konwencji nie mają do niej zastosowania.

d) Organizacja taka nie ma jakiegokolwiek dodatkowego prawa do głosowania poza jej państwami członkowskimi.

5. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia będą składane depozytariuszowi.

Artykuł 19

1. Konwencja wejdzie w życie trzydziestego dnia następującego po dniu złożenia depozytariuszowi dwudziestego pierwszego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

2. Dla każdego państwa ratyfikującego, przyjmującego, zatwierdzającego lub przystępującego do konwencji po dacie złożenia dwudziestego pierwszego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia, konwencja wejdzie w życie trzydziestego dnia po złożeniu przez takie państwo jego dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł 20

1. Bez uszczerbku dla artykułu 16, Państwo-Strona może zaproponować poprawki do niniejszej konwencji. Zaproponowane poprawki przedkłada się depozytariuszowi, który niezwłocznie rozsyła je do wszystkich Państw-Stron. Jeżeli większość Państw-Stron zażąda od depozytariusza zwołania konferencji w celu przedyskutowania zaproponowanych poprawek, depozytariusz zaprasza wszystkie Państwa-Strony do uczestnictwa w takiej konferencji. Konferencja powinna się rozpocząć nie wcześniej niż w trzydziestym dniu po rozesłaniu zaproszeń. Każda poprawka przyjęta na konferencji przez większość dwóch trzecich wszystkich Państw-Stron będzie niezwłocznie przekazana przez depozytariusza wszystkim Państwom-Stronom.

2. Poprawka wejdzie w życie dla każdego Państwa-Strony, które złoży dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia poprawki, trzydziestego dnia po dacie, w której dwie trzecie Państw-Stron złożyło depozytariuszowi dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia poprawki. Następnie poprawka wejdzie w życie dla każdego innego Państwa-Strony w dniu, w którym takie Państwo-Strona złoży swój dokument ratyfikacyjny, przyjęcia lub zatwierdzenia poprawki.

Artykuł 21

1. Każde Państwo-Strona może wypowiedzieć konwencję w drodze pisemnej notyfikacji złożonej depozytariuszowi.

2. Wypowiedzenie nabierze mocy po upływie stu osiemdziesięciu dni od dnia otrzymania przez depozytariusza notyfikacji o wypowiedzeniu.

Artykuł 22

Depozytariusz notyfikuje niezwłocznie wszystkim państwom o:

- a) każdym podpisaniu niniejszej konwencji,
- b) każdym złożeniu dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia,
- c) każdym zastrzeżeniu lub wycofaniu zastrzeżenia, zgodnie z artykułem 17,
- d) każdym powiadomieniem uczynionym przez organizację, zgodnie z artykułem 18, ustęp 4 c),
- e) wejściu w życie niniejszej konwencji,
- f) wejściu w życie jakiegokolwiek poprawki do konwencji,
- g) każdym wypowiedzeniu, zgodnie z artykułem 21.

Artykuł 23

Oryginał konwencji, którego teksty w językach angielskim, arabskim, chińskim, francuskim, hiszpańskim i rosyjskim są jednakowo autentyczne, zostanie złożony Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej, który roześle uwierzytelnione odpisy konwencji wszystkim państwom.

Na dowód czego niżej podpisani, będąc należycie upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję, otwartą do podpisu w Wiedniu i w Nowym Jorku w dniu 3 marca 1980 r.

ZAŁĄCZNIK I

Poziomy ochrony fizycznej stosowane w międzynarodowym transporcie materiałów jądrowych według ich kategorii określonych w załączniku II.

1. Poziom ochrony fizycznej materiałów jądrowych w czasie składowania związanego z ich międzynarodowym transportem:

- a) dla materiałów kategorii III — składowanie na obszarze, do którego wstęp jest kontrolowany;
- b) dla materiałów kategorii II — składowanie na obszarze znajdującym się pod ciągłym nadzorem straży lub urządzeń elektronicznych, otoczonym barierą fizyczną z ograniczoną liczbą wejść znajdujących się pod odpowiednią kontrolą, lub na jakimkolwiek obszarze z równoważnym poziomem ochrony fizycznej;
- c) dla materiałów kategorii I — składowanie na obszarze zabezpieczonym jak dla kategorii II, do którego wstęp jest dodatkowo ograniczony tylko dla sprawdzonych co do zaufania osób i który znajduje się pod ciągłym nadzorem strażników mających ścisłą łączność z odpowiednimi siłami interwencyjnymi. Specyficzne środki podejmowane w tym wypadku powinny mieć za zadanie wykrycie i zapobieżenie każdemu napadowi, nieprawemu dostępowi do materiałów jądrowych lub nieprawemu zawładnięciu materiałem jądrowym.

2. Wymagania ochrony fizycznej materiałów jądrowych podczas ich międzynarodowego transportu:

- a) dla materiałów kategorii II i III — transport odbywa się pod warunkiem zachowania specjalnych środków ostrożności, obejmujących uprzednie porozumienia pomiędzy dostawcą, odbiorcą i przewoźnikiem oraz uprzednie uzgodnienie pomiędzy fizycznymi lub prawnymi osobami podległymi jurysdykcji i przepisom państw eksportujących i importujących — określające czas, miejsce i sposób przekazania odpowiedzialności za transport;
- b) dla materiałów kategorii I — transport odbywa się przy zachowaniu specjalnych środków ostrożności wyszczególnionych powyżej dla transportu materiałów kategorii II i III oraz dodatkowo pod stałym nadzorem eskorty i w warunkach zapewniających ścisłą łączność z odpowiednimi siłami interwencyjnymi;
- c) dla uranu naturalnego w formie innej niż ruda lub jej pozostałości — zabezpieczenie transportu dla ilości przekraczających 500 kg uranu obejmuje wcześniejsze powiadomienie o przesyłce określające rodzaj transportu, oczekiwany czas dostarczenia przesyłki oraz potwierdzenie odbioru przesyłki.

ZAŁĄCZNIK II

Tablica: Kategorie materiałów jądrowych

Materiał	Postać	Kategoria		
		I ^{a)}	II	III ^{e)}
1. Pluton ^{a)}	nienapromieniony ^{b)}	2 kg lub więcej	mniej niż 2 kg, lecz więcej niż 500 g	500 g lub mniej, lecz więcej niż 15 g
2. Uran-235	nienapromieniowany ^{b)}	5 kg lub więcej	mniej niż 5 kg, ale więcej niż 1 kg	1 kg lub mniej, lecz więcej niż 15 g
	— uran o wzbogaceniu 20% U-235 lub więcej			
	— uran wzbogacony poniżej 20% U-235, ale nie mniej niż 10%			
	— uran wzbogacony powyżej naturalnej zawartości U-235 w uranie, lecz mniej niż 10% U-235			10 kg lub więcej
3. Uran-233	nienapromieniony ^{b)}	2 kg lub więcej	mniej niż 2 kg, lecz więcej niż 500 g	500 g lub mniej, lecz więcej niż 15 g
4. Napromienione paliwo			zubożony lub naturalny uran, tor lub niskowzbogacone paliwo (mniej niż 10% składnika rozszczepialnego) ^{d), e)}	

a) Cały pluton oprócz plutonu, w którego składzie izotopowym występuje zawartość izotopu Pu-238 większa od 80%.

b) Materiał nienapromieniony w reaktorze lub materiał napromieniony w reaktorze, ale z poziomem promieniowania równym lub mniejszym od 100 radów/godzinę z odległości 1 metra bez osłony.

c) Ilości nie podporządkowane kategorii III oraz naturalny uran powinny być zabezpieczone zgodnie z zasadami praktycznego rozsądnego postępowania.

d) Choć zaleca się taki poziom ochrony, ustalenie innej kategorii ochrony fizycznej pozostawia się do decyzji państw na podstawie oceny specyficznych okoliczności.

e) Dla innego paliwa, które na podstawie zawartości składnika rozszczepialnego jest zaliczone do kategorii I i II przed napromienieniem, można obniżyć poziom ochrony fizycznej o jedną kategorię, jeżeli poziom promieniowania od paliwa przekracza 100 radów/godzinę z odległości 1 metra bez osłony.

CONVENTION ON THE PHYSICAL PROTECTION OF NUCLEAR MATERIAL

THE STATES PARTIES TO THIS CONVENTION,

RECOGNIZING the right of all States to develop and apply nuclear energy for peaceful purposes and their legitimate interests in the potential benefits to be derived from the peaceful application of nuclear energy,

CONVINCED of the need for facilitating international co-operation in the peaceful application of nuclear energy,

DESIRING to avert the potential dangers posed by the unlawful taking and use of nuclear material,

CONVINCED that offences relating to nuclear material are a matter of grave concern and that there is an urgent need to adopt appropriate and effective measures to ensure the prevention, detection and punishment of such offences,

AWARE OF THE NEED FOR international co-operation to establish, in conformity with the national law of each State Party and with this Convention, effective measures for the physical protection of nuclear material,

CONVINCED that this Convention should facilitate the safe transfer of nuclear material,

STRESSING also the importance of the physical protection of nuclear material in domestic use, storage and transport,

RECOGNIZING the importance of effective physical protection of nuclear material used for military purposes, and understanding that such material is and will continue to be accorded stringent physical protection,

HAVE AGREED as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

- (a) "nuclear material" means plutonium except that with isotopic concentration exceeding 80% in plutonium-238; uranium-233; uranium enriched in the isotope 235 or 233; uranium containing the mixture of isotopes as occurring in nature other than in the form of ore or ore-residue; any material containing one or more of the foregoing;
- (b) "uranium enriched in the isotope 235 or 233" means uranium containing the isotope 235 or 233 or both in an amount such that the abundance ratio of the sum of these isotopes to the isotope 238 is greater than the ratio of the isotope 235 to the isotope 238 occurring in nature;
- (c) "international nuclear transport" means the carriage of a consignment of nuclear material by any means of transportation intended to go beyond the territory of the State where the shipment originates beginning with the departure from a facility of the shipper in that State and ending with the arrival at a facility of the receiver within the State of ultimate destination.

Article 2

1. This Convention shall apply to nuclear material used for peaceful purposes while in international nuclear transport.
2. With the exception of articles 3 and 4 and paragraph 3 of article 5, this Convention shall also apply to nuclear material used for peaceful purposes while in domestic use, storage and transport.
3. Apart from the commitments expressly undertaken by States Parties in the articles covered by paragraph 2 with respect to nuclear material used for peaceful purposes while in domestic use, storage and transport, nothing in this Convention shall be interpreted as affecting the sovereign rights of a State regarding the domestic use, storage and transport of such nuclear material.

Article 3

Each State Party shall take appropriate steps within the framework of its national law and consistent with international law to ensure as far as practicable that, during international nuclear transport, nuclear material within its territory, or on board a ship or aircraft under its jurisdiction insofar as such ship or aircraft is engaged in the transport to or from that State, is protected at the levels described in Annex I.

Article 4

1. Each State Party shall not export or authorize the export of nuclear material unless the State Party has received assurances that such material will be protected during the international nuclear transport at the levels described in Annex I.

2. Each State Party shall not import or authorize the import of nuclear material from a State not party to this Convention unless the State Party has received assurances that such material will during the international nuclear transport be protected at the levels described in Annex I.
3. A State Party shall not allow the transit of its territory by land or internal waterways or through its airports or seaports of nuclear material between States that are not parties to this Convention unless the State Party has received assurances as far as practicable that this nuclear material will be protected during international nuclear transport at the levels described in Annex I.
4. Each State Party shall apply within the framework of its national law the levels of physical protection described in Annex I to nuclear material being transported from a part of that State to another part of the same State through international waters or airspace.
5. The State Party responsible for receiving assurances that the nuclear material will be protected at the levels described in Annex I according to paragraphs 1 to 3 shall identify and inform in advance States which the nuclear material is expected to transit by land or internal waterways, or whose airports or seaports it is expected to enter.
6. The responsibility for obtaining assurances referred to in paragraph 1 may be transferred, by mutual agreement, to the State Party involved in the transport as the importing State.
7. Nothing in this article shall be interpreted as in any way affecting the territorial sovereignty and jurisdiction of a State, including that over its airspace and territorial sea.

Article 5

1. States Parties shall identify and make known to each other directly or through the International Atomic Energy Agency their central authority and point of contact having responsibility for physical protection of nuclear material and for co-ordinating recovery and response operations in the event of any unauthorized removal, use or alteration of nuclear material or in the event of credible threat thereof.
2. In the case of theft, robbery or any other unlawful taking of nuclear material or of credible threat thereof, States Parties shall, in accordance with their national law, provide co-operation and assistance to the maximum feasible extent in the recovery and protection of such material to any State that so requests. In particular:
 - (a) a State Party shall take appropriate steps to inform as soon as possible other States, which appear to it to be concerned, of any theft, robbery or other unlawful taking of nuclear material or credible threat thereof and to inform, where appropriate, international organizations;
 - (b) as appropriate, the States Parties concerned shall exchange information with each other or international organizations with a view to protecting threatened nuclear material, verifying the integrity of the shipping container, or recovering unlawfully taken nuclear material and shall:
 - (i) co-ordinate their efforts through diplomatic and other agreed channels;
 - (ii) render assistance, if requested;
 - (iii) ensure the return of nuclear material stolen or missing as a consequence of the above-mentioned events.

The means of implementation of this co-operation shall be determined by the States Parties concerned.

3. States Parties shall co-operate and consult as appropriate, with each other directly or through international organizations, with a view to obtaining guidance on the design, maintenance and improvement of systems of physical protection of nuclear material in international transport.

Article 6

1. States Parties shall take appropriate measures consistent with their national law to protect the confidentiality of any information which they receive in confidence by virtue of the provisions of this Convention from another State Party or through participation in an activity carried out for the implementation of this Convention. If States Parties provide information to international organizations in confidence, steps shall be taken to ensure that the confidentiality of such information is protected.

2. States Parties shall not be required by this Convention to provide any information which they are not permitted to communicate pursuant to national law or which would jeopardize the security of the State concerned or the physical protection of nuclear material.

Article 7

1. The intentional commission of:

- (a) an act without lawful authority which constitutes the receipt, possession, use, transfer, alteration, disposal or dispersal of nuclear material and which causes or is likely to cause death or serious injury to any person or substantial damage to property;
- (b) a theft or robbery of nuclear material;
- (c) an embezzlement or fraudulent obtaining of nuclear material;
- (d) an act constituting a demand for nuclear material by threat or use of force or by any other form of intimidation;
- (e) a threat:
 - (i) to use nuclear material to cause death or serious injury to any person or substantial property damage, or
 - (ii) to commit an offence described in sub-paragraph (b) in order to compel a natural or legal person, international organization or State to do or to refrain from doing any act;
- (f) an attempt to commit any offence described in paragraphs (a), (b) or (c); and
- (g) an act which constitutes participation in any offence described in paragraphs (a) to (f)

shall be made a punishable offence by each State Party under its national law.

2. Each State Party shall make the offences described in this article punishable by appropriate penalties which take into account their grave nature.

Article 8

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 7 in the following cases:

- (a) when the offence is committed in the territory of that State or on board a ship or aircraft registered in that State;

- (b) when the alleged offender is a national of that State.
2. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over these offences in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him pursuant to article 11 to any of the States mentioned in paragraph 1.
 3. This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.
 4. In addition to the States Parties mentioned in paragraphs 1 and 2, each State Party may, consistent with international law, establish its jurisdiction over the offences set forth in article 7 when it is involved in international nuclear transport as the exporting or importing State.

Article 9

Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the alleged offender is present shall take appropriate measures, including detention, under its national law to ensure his presence for the purpose of prosecution or extradition. Measures taken according to this article shall be notified without delay to the States required to establish jurisdiction pursuant to article 8 and, where appropriate, all other States concerned.

Article 10

The State Party in whose territory the alleged offender is present shall, if it does not extradite him, submit, without exception whatsoever and without undue delay, the case to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State.

Article 11

1. The offences in article 7 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between States Parties. States Parties undertake to include those offences as extraditable offences in every future extradition treaty to be concluded between them.
2. If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may at its option consider this Convention as the legal basis for extradition in respect of those offences. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.
3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize those offences as extraditable offences between themselves subject to the conditions provided by the law of the requested State.
4. Each of the offences shall be treated, for the purpose of extradition between States Parties, as if it had been committed not only in the place in which it occurred but also in the territories of the States Parties required to establish their jurisdiction in accordance with paragraph 1 of article 8.

Article 12

Any person regarding whom proceedings are being carried out in connection with any of the offences set forth in article 7 shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings.

Article 13

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of the offences set forth in article 7, including the supply of evidence at their disposal necessary for the proceedings. The law of the State requested shall apply in all cases.

2. The provisions of paragraph 1 shall not affect obligations under any other treaty, bilateral or multilateral, which governs or will govern, in whole or in part, mutual assistance in criminal matters.

Article 14

1. Each State Party shall inform the depositary of its laws and regulations which give effect to this Convention. The depositary shall communicate such information periodically to all States Parties.

2. The State Party where an alleged offender is prosecuted shall, wherever practicable, first communicate the final outcome of the proceedings to the States directly concerned. The State Party shall also communicate the final outcome to the depositary who shall inform all States.

3. Where an offence involves nuclear material used for peaceful purposes in domestic use, storage or transport, and both the alleged offender and the nuclear material remain in the territory of the State Party in which the offence was committed, nothing in this Convention shall be interpreted as requiring that State Party to provide information concerning criminal proceedings arising out of such an offence.

Article 15

The Annexes constitute an integral part of this Convention.

Article 16

1. A conference of States Parties shall be convened by the depositary five years after the entry into force of this Convention to review the implementation of the Convention and its adequacy as concerns the preamble, the whole of the operative part and the annexes in the light of the then prevailing situation.

2. At intervals of not less than five years thereafter, the majority of States Parties may obtain, by submitting a proposal to this effect to the depositary, the convening of further conferences with the same objective.

Article 17

1. In the event of a dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention, such States Parties shall consult with a view to the settlement of the dispute by negotiation, or by any other peaceful means of settling disputes acceptable to all parties to the dispute.

2. Any dispute of this character which cannot be settled in the manner prescribed in paragraph 1 shall, at the request of any party to such dispute, be submitted to arbitration or referred to the International Court of Justice for decision. Where a dispute is submitted to arbitration, if, within six months from the date of the request, the parties to the dispute are unable to agree on the organization of the arbitration, a party may request the President of the International Court of Justice or the Secretary-General of the United Nations to appoint one or more arbitrators. In case of conflicting requests by the parties to the dispute, the request to the Secretary-General of the United Nations shall have priority.

3. Each State Party may at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by either or both of the dispute settlement procedures provided for in paragraph 2. The other States Parties shall not be bound by a dispute settlement procedure provided for in paragraph 2, with respect to a State Party which has made a reservation to that procedure.

4. Any State Party which has made a reservation in accordance with paragraph 3 may at any time withdraw that reservation by notification to the depositary.

Article 18

1. This Convention shall be open for signature by all States at the Headquarters of the International Atomic Energy Agency in Vienna and at the Headquarters of the United Nations in New York from 3 March 1980 until its entry into force.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval by the signatory States.

3. After its entry into force, this Convention will be open for accession by all States.

4. (a) This Convention shall be open for signature or accession by international organizations and regional organizations of an integration or other nature, provided that any such organization is constituted by sovereign States and has competence in respect of the negotiation, conclusion and application of international agreements in matters covered by this Convention.

(b) In matters within their competence, such organizations shall, on their own behalf, exercise the rights and fulfil the responsibilities which this Convention attributes to States Parties.

(c) When becoming party to this Convention such an organization shall communicate to the depositary a declaration indicating which States are members thereof and which articles of this Convention do not apply to it.

(d) Such an organization shall not hold any vote additional to those of its Member States.

5. Instruments of ratification, acceptance, approval or accession shall be deposited with the depositary.

Article 19

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of deposit of the twenty-first instrument of ratification, acceptance or approval with the depositary.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the date of deposit of the twenty-first instrument of ratification, acceptance or approval, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after the deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 20

1. Without prejudice to article 16 a State Party may propose amendments to this Convention. The proposed amendment shall be submitted to the depositary who shall circulate it immediately to all States Parties. If a majority of States Parties request the depositary to convene a conference to consider the proposed amendments, the depositary shall invite all States Parties to attend such a conference to begin not sooner than thirty days after the invitations are issued. Any amendment adopted at the conference by a two-thirds majority of all States Parties shall be promptly circulated by the depositary to all States Parties.

2. The amendment shall enter into force for each State Party that deposits its instrument of ratification, acceptance or approval of the amendment on the thirtieth day after the date on which two thirds of the States Parties have deposited their instruments of ratification, acceptance or approval with the depositary. Thereafter, the amendment shall enter into force for any other State Party on the day on which that State Party deposits its instrument of ratification, acceptance or approval of the amendment.

Article 21

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the depositary.
2. Denunciation shall take effect one hundred and eighty days following the date on which notification is received by the depositary.

Article 22

The depositary shall promptly notify all States of:

- (a) each signature of this Convention;
- (b) each deposit of an instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- (c) any reservation or withdrawal in accordance with article 17;
- (d) any communication made by an organization in accordance with paragraph 4(c) of article 18;
- (e) the entry into force of this Convention;
- (f) the entry into force of any amendment to this Convention; and
- (g) any denunciation made under article 21.

Article 23

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Director General of the International Atomic Energy Agency who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized, have signed this Convention, opened for signature at Vienna and at New York on 3 March 1980.

ANNEX I

Levels of Physical Protection to be Applied in International Transport of
Nuclear Material as Categorized in Annex II

1. Levels of physical protection for nuclear material during storage incidental to international nuclear transport include:
 - (a) For Category III materials, storage within an area to which access is controlled;
 - (b) For Category II materials, storage within an area under constant surveillance by guards or electronic devices, surrounded by a physical barrier with a limited number of points of entry under appropriate control or any area with an equivalent level of physical protection;
 - (c) For Category I material, storage within a protected area as defined for Category II above, to which, in addition, access is restricted to persons whose trustworthiness has been determined, and which is under surveillance by guards who are in close communication with appropriate response forces. Specific measures taken in this context should have as their object the detection and prevention of any assault, unauthorized access or unauthorized removal of material.
2. Levels of physical protection for nuclear material during international transport include:
 - (a) For Category II and III materials, transportation shall take place under special precautions including prior arrangements among sender, receiver, and carrier, and prior agreement between natural or legal persons subject to the jurisdiction and regulation of exporting and importing States, specifying time, place and procedures for transferring transport responsibility;
 - (b) For Category I materials, transportation shall take place under special precautions identified above for transportation of Category II and III materials, and in addition, under constant surveillance by escorts and under conditions which assure close communication with appropriate response forces;
 - (c) For natural uranium other than in the form of ore or ore-residue, transportation protection for quantities exceeding 500 kilograms uranium shall include advance notification of shipment specifying mode of transport, expected time of arrival and confirmation of receipt of shipment.

ANNEX II

TABLE: CATEGORIZATION OF NUCLEAR MATERIAL

Material	Form	Category		
		I	II	III ^{c/}
1. Plutonium ^{a/}	Unirradiated ^{b/}	2 kg or more	Less than 2 kg but more than 500 g	500 g or less but more than 15 g
2. Uranium-235	Unirradiated ^{b/}			
	- uranium enriched to 20% ²³⁵ U or more	5 kg or more	Less than 5 kg but more than 1 kg	1 kg or less but more than 15 g
	- uranium enriched to 10% ²³⁵ U but less than 20%		10 kg or more	Less than 10 kg but more than 1 kg
	- uranium enriched above natural, but less than 10% ²³⁵ U			10 kg or more
3. Uranium-233	Unirradiated ^{b/}	2 kg or more	Less than 2 kg but more than 500 g	500 g or less but more than 15 g
4. Irradiated fuel			Depleted or natural uranium, thorium or low-enriched fuel (less than 10% fissile content) ^{d/e/}	

^{a/} All plutonium except that with isotopic concentration exceeding 80% in plutonium-238.

^{b/} Material not irradiated in a reactor or material irradiated in a reactor but with a radiation level equal to or less than 100 rads/hour at one metre unshielded.

^{c/} Quantities not falling in Category III and natural uranium should be protected in accordance with prudent management practice.

^{d/} Although this level of protection is recommended, it would be open to States, upon evaluation of the specific circumstances, to assign a different category of physical protection.

^{e/} Other fuel which by virtue of its original fissile material content is classified as Category I and II before irradiation may be reduced one category level while the radiation level from the fuel exceeds 100 rads/hour at one metre unshielded.

Prenumeratę na rok następny przyjmuje się do dnia 31 października. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tym terminie, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem i spowoduje dodatkowe koszty. Wpłata powinna być dokonana „przelewem — zamówieniem” lub trzyodcinkowym przekazem na konto Wydziału Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów w Narodowym Banku Polskim, Oddział Okręgowy Warszawa nr 1052-3157-139.11. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się, prenumerata jest realizowana na podstawie przedpłat. Druki „przelewów — zamówień” lub przekazów mogą zostać wysłane zainteresowanym po uprzednim zgłoszeniu zapotrzebowania pisemnie lub telefonicznie do Wydziału Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów. Na dowodzie wpłaty należy podać pełną nazwę instytucji (nazwisko i imię) i adres z numerem kodu pocztowego oraz liczbę zamawianych egzemplarzy. Wszelkich informacji o prenumeracie udziela Wydział Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego można nabywać za gotówkę w Warszawie:

- w punkcie sprzedaży Wydawnictw Akcydensowych, al. I Armii Wojska Polskiego 2/4 (tel. 29-61-73) — egzemplarze bieżące oraz z lat 1956—1988,
- w księgarniach: Powszechnego Domu Książki „Uniwersus”, ul. Belwederska 20/22 (tel. 41-40-05); im. Stefana Żeromskiego, al. Gen. K. Świerczewskiego 119/123 (tel. 20-46-28); Wydawnictw Ekonomicznych i Budowlanych, ul. Żurawia 1/3, przy pl. Trzech Krzyży (tel. 21-44-05) — egzemplarze bieżące oraz z roku 1988;

poza Warszawą — egzemplarze bieżące oraz z ostatnich 2 lat:

- w punktach sprzedaży znajdujących się w urzędach wojewódzkich w: Białej Podlaskiej, Białymstoku, Bielsku-Białej, Bydgoszczy, Kielcach, Krośnie, Lesznie, Opolu, Ostrołęce, Piotrkowie Trybunalskim, Płocku, Przemyślu, Radomiu, Sieradzu, Skierniewicach, Suwałkach, Tarnobrzegu, Włocławku, Wrocławiu oraz w Urzędach Miast Krakowa i Łodzi;
- w punktach sprzedaży znajdujących się w sądach w: Białymstoku, Bielsku-Białej, Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Elblągu, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gorzowie Wielkopolskim, Jeleniej Górze, Kaliszu, Katowicach, Kielcach, Koninie, Koszalinie, Krakowie, Legnicy, Lublinie, Łodzi, Nowym Sączu, Olsztynie, Opolu, Ostrowie Wielkopolskim, Poznaniu, Radomiu, Rzeszowie, Słupsku, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu, Wałbrzychu z siedzibą w Świdnicy, Wrocławiu, Zamościu i Zielonej Górze.

Egzemplarze bieżące oraz z lat ubiegłych można nabywać na podstawie nadesłanego zamówienia w Wydziale Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy w piśmie do Wydziału Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa, P-1, niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Wydawca: Urząd Rady Ministrów.

Redakcja: Biuro Prawne, 00-950 Warszawa, P-29, Al. Ujazdowskie 1/3.
Organizacja druku i kolportaż: Wydział Wydawnictw, 00-979 Warszawa, P-1,
ul. Powsińska 69/71, tel. 42-14-78 i 694-67-50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.
